

№ 263

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

τήματά· ἔξω ἀπ' τῆ πόρτα του.

ός του Ι. ...

...ροτο. Σ' ε λίγο όταν καθά-
ρισε η ατμόσφαιρα, φάνηκε μια

ὁ Τὸν Κέντης ὁ Τρομερός Τὸν
σώριάστηκε κάτω νεκρός!..

... το φθινόφυρον;

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

MAI KOF A

ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

5

24°

Η Μαρκελίνα ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται μόλις άκουσε το γράμμα.

—Θά πας, Γεράρδε; ρώτησε. Καί βέβαια, μητέρα. Πρόκειται περί ενός σεβάσσιμου φίλου ο οποίος είνε άσθενής και ζητάει την επέμβαση μου.

Η Μαρκελίνα δεν είπε τίποτε. Ο Γεράρδος είχε δίκιο. Πώς μπορούσε να τον έμποδισή; Αυτόσο ένοιωσε απεριόρητη αγωνία. Τι θα προέκυπτε απ' τη φίλια αυτή του Γεράρδου με τον σύζυγό της; Υπήρχε κίνδυνος ν' αποκαλυφθώ ποιά είνε;

Ότι τά χρόνια την είχαν αλλάξει δεν υπήρχε αμφιβολία. Ό Ζανζό δεν την γνώρισε όταν την είδε. Πάντως κυκλοφορούσε στο Κρέιλ φορώντας ένα πυκνό βέλο.

Ο Μπωφόρ κατοικούσε σ' ένα ωραίο σπίτι, στην άκρη του Κρέιλ, μέσα σ' ένα θαυμάσιο κήπο. Όταν ανήγγειλαν τον Γεράρδο ο Μπωφόρ βρισκόταν στον κήπο. Τόν δέχτηκε εκεί με μεγάλη εγκαρδιότητα. Έμειναν μαζί ως το βράδυ και μίλησαν για χίλια δυο πράγματα.

Είμαι εύτυχης για τη γνωριμία και για τη συντροφιά σας, άγαπητέ μου γιατρέ, έλεγε ο Μπωφόρ στον Γεράρδο. Από σήμερα θα είμαστε δυο καλοί φίλοι. Θάρχεσαι να με βλέπεις συχνά και θα τά λέμε.

Όταν ο Γεράρδος έφυγε από τό μέγαρο του Μπωφόρ ήταν καταγοητευμένος με τη γνωριμία του καλοκάγαθου αυτού ανθρώπου. Αντίθετος όμως προς τον Γεράρδο υπήρχε και κάποιος άλλος πού αγωνιούσε. Και ο κάποιος αυτός ήταν η Μαρκελίνα, η μητέρα του.

Θέε μου μονογονεύσε η Μαρκελίνα τις ώρες πού ο Γεράρδος βρισκόταν κοντά στο Μπωφόρ, γιατί νά μιλούν αυτή τη στιγμή. Πόσο πονώ Θεέ μου, και πώς θά ήθελα να μη συναντιόντουσαν ποτέ αυτοί οι δυο άνθρωποι.

Όταν ο Γεράρδος γύρισε σπίτι του, η μητέρα του τόν κτύπησε με άγνωση, περιμένοντας να την πληροφορήση τί είχε συμβή στο σπίτι του Μπωφόρ. Μα ο Γεράρδος δεν βιαζόταν. Κάθισαν στο τραπέζι και δεινίστησαν χωρίς να μιλούν.

Ο Γεράρδος μάστιγα φαινόταν κελίνας μεγάλωνε. Και στο τέλος, μη μπορώντας να συγκρατησθή πεινά τόν ρώτησε:

—Λοιπόν; Πώς τά πέρασες στού κ. Μπωφόρ, Γεράρδε;

Ο Γεράρδος κούνησε λυπημένα τό κεφάλι του.

—Τού συμβαίνει τίποτε τό έκτακτο; ρώτησε ανήσυχη η Μαρκελίνα. —Είνε ευτυχισμένος άνθρωπος, μητέρα, και τό χειρότερο είνε άρρωστος πολύ άρρωστος.

Η Μαρκελίνα πού εξακολουθούσε παρ' όλο τό πέρασμα τών χρόνων ν' αγαπά τόν Μπωφόρ, ένοιωσε την καρδιά της νά σφίγγεται. Γιατί νά μην είνε κοντά του τις στιγμές αυτές; Γιατί νά μη μπορεί νά τόν άνακουφή; Αυτή και η Σοφία της θά ήσαν σήμερα ή χαρά της ζωής του. Κι όμως, νά, πού ήσ' στο πλάι του και δεν τολμάει νά τού πη άνοιγοντας την άγκαλιά της: «Εγώ είμαι, λατρευτό μου Πέτρο, η Μαρκελίνα σου, άς προσπαθήσουμε νά λησμονήσουμε τά περασμένα κι' άς ζή-

σωμε εύτυχισμένοι στο τελευταία αυτά χρόνια της ζωής μας».

Σκληρή μοιρα! Ποτέ ίσως γυναίκα δεν υπέφερε τό ιατρύρια της Μαρκελίνας. Ξανάβ'... τό σύζυγό της έπειτα τόσά χρόνια, μά τόν έόλεπε στο πλάι του Νταγκέρ, τού δαίμονος αυτού, της καταστροφής της εύτυχίας τών. Σε ποιά λοιπόν σημείο της γής έπρεπε νά καταφύγη για νά μη την κυνηγούν οι έφιάλτες τού παρελθόντος;

Οι θλιβερές αυτές σκέψεις πέρασαν από τό μυαλό της Μαρκελίνας με γρηγοράδα άστραπής. Κυττάζοντας κατόπιν τό Γεράρδο στο μάτια, τόν ρώτησε:

—Από τί υποφέρει ο κύριος Μπωφόρ;

Ο Γεράρδος αντί ν' άπαντήσθ, κούνησε τό κεφάλι του.

—Από τί υποφέρει; είπε κατόπιν. Είνε μία άρρώστεια πολύ παράξενη, άσχημη μου μητέρα. Άρρώστεια της καρδιάς και τού νού συγχρόνως. Ο κ. Μπωφόρ υποφέρει από νοσταλγία. Νοσταλγία κάποια περασμένη εύτυχία.

—Α, έτσι; είπε η Μαρκελίνα, φέρνοντας τό χέρι στην καρδιά της. —Ναι, άσχημη μου μητέρα. Ο καλός αυτός άνθρωπος έχει τη καρδιά του πληγωμένη. Κάποια γυναίκα την όποιαν άγάπησε άλλοτε τρελλά, εξακολουθεί νά τόν βασανίζει ακόμα και θά τόν βασανίζει μέχρι τάφου!

Η Μαρκελίνα ένοιωσε τη πνοή της νά κόβεται. Άκούσε τό γυϊό της χωρίς νά τολμά νά τόν διακοψή και τά λόγια τού νεαρού γιατρού την έκαιγαν, την βασάνιζαν, την έκαναν νά υποφέρη σκληρό μαρτύριο.

Ο Γεράρδος σάν νά μάντεψε για

μιά στιγμή την όδόν, της μητέρας του.

—Μήπως άσ' κουράζω με τά λόγια μου, άγαπητή μου μητερούλα; τη ρώτησε.

—Όχι, όχι, κάθε άλλο. Έξακολουθήσε νά μου μιλάς, άγαπητό μου παιδί. Έφ' όσον ο κ. Μπωφόρ είνε φίλος σου πρέπει νά ενδιαφερόμαστε για τις λύσεις του.

—Πολύ φίλος μου, άπάντησε ο Γεράρδος. Πρώτη φορά αισθανθήκα τόση άγάπη για έναν άνθρωπο μέσα σέ τόση λίγη ώρα πού έμεινα μαζί του.

—Ναι, είπε με πνιγμένη φωνή η Μαρκελίνα. Ο κ. Μπωφόρ είνε άξιος άγάπης κι' έκτιμήσεως.

—Δέν έξερεις πόσον τόν συμπνών, άγαπητή μου μητέρα. Δέν μου φανέρωσε τό μυτικό του, αλλά τό μάντεψα από τά λίγα του λόγια πού είπε σχετικά με τόν πόνο του. Ο κ. Μπωφόρ άγάπησε άλλοτε μία γυναίκα πού τόν πρόδωσε, τόν εγκατέλειψε. Τη γυναίκα αυτή τη θυμάται ακόμα, δεν μπορεί νά την ξεχάσθ, την αγαπά. Την αγαπά και βασανίζεται έξ αίτίας της, κι' υποφέρει και δέν θ' άργήσθ μία μέρα νά πεθάνη έξ αίτίας της πόν τούτε.

Σ τό σημείο αυτό ο Γεράρδος σταμάτησε. Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπεζί και φώναξε μ' όργη: —Α, την άθλία! Την άθλια!

Η Μαρκελίνα γλώμισσε. Αισθάνθηκε τις δυνάμεις της νά την εγκαταλείβουν. Συγκέντρωσε όλο της τό κουράγιο για νά μη δείξθ τη μεγάλη της ταραχή, για νά μη προδοθή. Εύτυχώς ούτε ο Γεράρδος ούτε η Σοφία άντελήφθησαν την ταραχή της. Όταν συνήλθε κάπως, η Μαρκελίνα είπε στο Γεράρδο:

—Μην κατηγορείς τη γυναίκα αυτή παιδί μου. Δέν μπορούμε νά ξερούμε τί την άνάγκασε νά φερθή όπως φέρθηκε. Κάθε άνθρωπος τό κόσμο αυτό έχει τό δράμα του. —Ναι, μαμά, αυτό είνε μία άλήθεια, αλλά στη περίπτωση αυτή ο κ. Μπωφόρ είνε τραγικό θύμα

μιάς προδοσίας. Δέν ήθελε νά μου μιλήσθ στην άρχή για τά περασμένα του. Μα σιγά-σιγά κατάφερα νά μαντέψω την τραγωδία της ζωής του. Η γυναίκα πού τού κομμάτισε την καρδιά ήταν μία άκαρδη.

—Γιατί την κατηγορείς παιδί μου άφού δέν τη γνώρισε; τού είπε με λυπημένη φωνή η Μαρκελίνα.

—Και σό, μαμά, γιατί την υποστηρίζεις τόσο, άφού ποτέ δέν την είδες;

—Γιατί ξέρω, Γεράρδε, ότι πολλές φορές κατηγορούν τις γυναίκες άδίκα και τούς ρίχνουν άδίκα την ευθύνη μεγάλων συμφορών.

—Ναι, μαμά, αλλά στην περίπτωση τού Μπωφόρ, τά πάντα κατάδικάζουν τη γυναίκα για την όποια μιλούμε. Ναι ναι, έκαμε μεγάλο κακό στον λαμπρόν αυτόν άνθρωπο η γυναίκα εκείνη. Άν τόν έβλεπες νά κλαίθ, θά σπαράζοταν η καρδιά σου.

—Έκλαιγε! άπόρησε η Μαρκελίνα.

—Ναι, σέ μία στιγμή δέν μπορούσε νά συγκρατησθ τά δάκρυά του. Η πλήγη του είνε άνοιχτή, υποφέρει φρικτά.

—Και τί τόν συμβούλεψες; —Τη λήθη. Μα είνε δυνατό αυτό τό πράγμα; Μπορεί κανείς νά λησμονήσθ τη γυναίκα πού άγαπά; Η Μαρκελίνα στίριξε τό βλέμμα της στο πρόσωπο τού Γεράρδου και τόν ρώτησε:

—Είσαι βέβαιος, παιδί μου, ότι την αγαπά; Μπορεί ένας άντρας ν' αγαπά τη γυναίκα πού τόν έκανε σ' όλη του τη ζωή δυστυχισμένο;

—Δέν ξέρω τί γίνεται σ' άλλες περιπτώσεις, είπε ο Γεράρδος. Έκείνο πού ξέρω είνε ότι ο Μπωφόρ σκέπτεται κάθε μέρα τη γυναίκα αυτή, ότι την έχει στην καρδιά του.

—Δέν την άποστρέφεται; Δέν την περιφρονεί;

—Όχι, την σκέπτεται κάθε μέρα. ...Την αγαπούσε... Έξαρνα έξαφανίσθηκε. Την ατία δέν την έμαθε ποτέ. Μυστήριο βαθύ σκεπάζει την εξαφάνισθ της γυναίκας πού έλάτρευε. Και δέν ξέρει κι' ο ίδιος τί συμπέρασμα νά βγάλθ.

—Λυήσου παιδί μου, τη γυναίκα αυτή... Είσαι τόσο νέος και όφείλεις νά είσαι έπικίχης... Δέν έχεις υποφέρει ακόμα.

—Άν άκούσεις μαμά, όπως έγώ, τόν άνθρωπο αυτό νά σου διηγήθται τη ζωή του, θά τόν λυπόσουν. Ίσως μία έλπίδα τόν κρατάει ακόμα στη ζωή. Και δέν πιστεύω ή ζωή του νά κρατήσθ πολύ.

—Φαντάζεσαι πως κινδυνεύει; —Άλλοίμονο! Έχω τη γνώμη ότι σκέπτεται ν' αυτοκτονήσθ. Για νά λησμονήσθ κούταξε νά έργασθ περισσότερο άν και έχασε πολλά χρήματα.

—Θέε μου! Θεέ μου! είπε με αγωνία η Μαρκελίνα.

—Ναι, έπέμεινε ο Γεράρδος. Η κατάσταση τού κ. Μπωφόρ δέν είνε καθόλου εύχρηστη. Μόνον ένα θαύμα θά μπορούσε νά τόν σώσθ.

—Ένα θαύμα... μιλούσε η Μαρκελίνα, και μισόκλεισε τά μάτια της.

Ο Γεράρδος συνέχισε: —Σκέφθηκε πολλή ώρα για τό ζήτημα της σωτηρίας τού καλού αυτού ανθρώπου.

Η Μαρκελίνα τόν κτύπησε έξανισμένη.

—Τί έννοεις, παιδί μου; ρώτησε. —Σκέφθηκε, μαμά, πως μόνον έμείς μπορούμε νά σώσουμε τόν κ. Μπωφόρ.

—Πώς, παιδί μου; —Ο Μπωφόρ υποφέρει κυρίως από τη μοναξιά. Ζή μόνος κι' έρημος, χωρίς καμμία χαρά. Σκέφθηκε λοιπόν, τη χαρά της συντροφιάς, τη χαρά της οικογενείας νά τού την προσφέρουμε έμείς.

—Τί έννοεις, παιδί μου; ρώτησε. —Σκέφθηκε, μαμά, πως μόνον έμείς μπορούμε νά σώσουμε τόν κ. Μπωφόρ.

—Πώς, παιδί μου; —Ο Μπωφόρ υποφέρει κυρίως από τη μοναξιά. Ζή μόνος κι' έρημος, χωρίς καμμία χαρά. Σκέφθηκε λοιπόν, τη χαρά της συντροφιάς, τη χαρά της οικογενείας νά τού την προσφέρουμε έμείς.

—Τί έννοεις, παιδί μου; ρώτησε. —Σκέφθηκε, μαμά, πως μόνον έμείς μπορούμε νά σώσουμε τόν κ. Μπωφόρ.

—Πώς, παιδί μου; —Ο Μπωφόρ υποφέρει κυρίως από τη μοναξιά. Ζή μόνος κι' έρημος, χωρίς καμμία χαρά. Σκέφθηκε λοιπόν, τη χαρά της συντροφιάς, τη χαρά της οικογενείας νά τού την προσφέρουμε έμείς.

—Τί έννοεις, παιδί μου; ρώτησε. —Σκέφθηκε, μαμά, πως μόνον έμείς μπορούμε νά σώσουμε τόν κ. Μπωφόρ.

—Πώς, παιδί μου; —Ο Μπωφόρ υποφέρει κυρίως από τη μοναξιά. Ζή μόνος κι' έρημος, χωρίς καμμία χαρά. Σκέφθηκε λοιπόν, τη χαρά της συντροφιάς, τη χαρά της οικογενείας νά τού την προσφέρουμε έμείς.

—Τί έννοεις, παιδί μου; ρώτησε. —Σκέφθηκε, μαμά, πως μόνον έμείς μπορούμε νά σώσουμε τόν κ. Μπωφόρ.

—Πώς, παιδί μου; —Ο Μπωφόρ υποφέρει κυρίως από τη μοναξιά. Ζή μόνος κι' έρημος, χωρίς καμμία χαρά. Σκέφθηκε λοιπόν, τη χαρά της συντροφιάς, τη χαρά της οικογενείας νά τού την προσφέρουμε έμείς.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

Η Δείνα με τούς δώδεκα άδελφούς. — Μία τραγική άγάπη από τό γυϊό ενός βασιλιά. — Η άρπαγή της κόρης. — Η εκδίκαις τών άδελφών. — Μία πόλις πού κολυμπάει στο αίμα. — Για την τιμή της άδελφής.

ΟΤΑΝ ο Ίακώβ χώρισε τά τσανάκια του από τό θείο του και πεθερό του Λαβαν και μάζεψε τά πλούσια υπάρχοντά του νά γυρίσει στον τόπο του, νά συμπληρώσθ τόν αδερφό του Ήσού και νά κλείσει τά μάτια τού πατέρα του Ίσάκ και της μητέρας του Ρεβέκκας, σκηματίσθηκε ένα τεράστιο κενό πίσω του. Τόσο μεγάλη και έπιθλητική ήταν ή συγκρότησίς του, με τ' άμετρητα κοπάδια του από γιδιοπρόβατα και γελάδια, σκυλιά, γαϊδάρους, γκαμπές, μιστικούς, με τις τέσσερες του γυναίκες και τις δούλες τους, και πρό πάντων με τούς δώδεκα γιουούς του.

Γενάρης ευτυχισμένος και πανίσχυρος. Είχε μεταναστεύσει στη Μεσοποταμία παιδί κοινυνημένο και ξένο, κ' έφρουρε τώρα από κεί για τί Χανσάν άρκοντας άσύνκροτος. Κοντά στο τέλος τού δρόμου, στάθηκε έξω από τη Συχέμ, την όμορφη μικρή πολιτεία, και ή τοποθεσία τού άρεσε τόσο, ώστε αποφάσισε νά εγκατασταθεί για πάντα και μάλιστα, καθώς είχε άσκη και χρυσάφι πολύ στο πουγγύ του, αγόρασε όλες τις γύρω εκτάσεις κι' ανέθεσε στο παιδί του νά τις καλλιεργούν. Είχε όμως και μία κόρη ο Ίακώβ, από τη Λεία, την τελευταία της γέννα, πού την έλεγαν Δείνα και πού όλα της τ' άδέρφια τή λάτρευαν. Ένώ, λοιπόν, τ' αγορά έλειπαν από κτήματα κι' ο Ίακώβ στα ζώα του, κ' οι γυναίκες ταχτοποιούσαν τό σπίτι, η Δείνα έδωγαν: μονάχη νά μαζέψει λουλούδια στούς άγρούς.

Μία μέρα πού ή παιδούλα έτρεχε για νά πιάσει μία πεταλούδα, σκουνηώλησε άπάνω σ' ένα νέο. Ήταν ένα ωραίο παλληκάρι. Η κοπέλλα μόλις αντίκρυσε κοκκίνισε σάν τριαντάφυλλο. Κι' έκείνος όμως ένοιωσε την καρδιά του νά χτυπάει δυνατά.

Λόγο τό λόγο, κουνέντα την κουνέντα ένιναν δυο καλοί φίλοι. Και κάθε πρωινό περπατούσαν στο ίδιο μέρος, περπατώντας άντάμα στο δουνό και κου δέντιαζαν. Για τί γνωριμία αυή ή μικρούλα δέν άνέφερε τί τί στούς δικούς της. Κι' όποτα ήξερε ποιά ήταν τό παλληκάρι, ποιά τ' όνομά του, ποιάς τ' ό πατέρας του. Δεχόταν τη συντροφιά του άδω κι' άνύποτα, αλλά κ' έκείνος δέν ήρωτούσε σκεδόν καθόλου. Ο νέος κείνη καταλάβαινε ότι ο νέος είνε κάποιος ντόπιος, και κείνος πάλι ότι ή νέα άνήκε στούς έξόνους πούκων έβελι.

Σιγά - σιγά έξοικειώθηκαν μεταξύ τών πολλών, ένα σούρουπο καθώς οι θαθείς σκιές έκυναν την ύποβλητική σιωπή τών σ' ένα σάβανο. Είσαι ή ζωή μου, ή έλπίδα μου και τό μέλλον μου, ο ήλιος μου και ή παρηγορία μου.

Μη με ξεχνάς! Άφού έξερεις πως τό γέλιο σου και ή γλυκειά φωνή σου μου δίνουν ζωή, μίλα μου και γέλα μου, χαριτωμένη μου μικρούλα! Μη με ξεχνάς!

Δικός σου για πάντα, Μιραμπώ

Και τώβαλε στο πόδια. Έκα-

νε μία δδομάδα νά φανεί. Όταν όμως πάλι ξεθάρρεψε και ξαναβγήκε, ο νέος πού την παρμόνευε, την άρπαξε στο μπράτσο του, της θούλωσε τό στόμα για νά μη φωνάξει και την πήρε σπίτι του. Σκοτεινίασε και η Δείνα δέν είχε γυρίσει στο σπίτι της. Η μάνα της ή Λεία άνηούχισε. Όταν προχώρησε πολύ ή ώρα, πετάχτηκε έξω σάν τρελή, ψάχνοντας και φωνάζοντας. Σ' αυτή τη θέσ' άπάντησε ο Ίακώβ τη γυναίκα του γυρίζοντας απ' τη στήνη του. Άπάνω στην κουβέντα, νά και τά δώδεκα παλληκάρια πού ροδόλαγαν αγοιτραγούδωντας από τά κτήματα.

Τ' αγορά έτρεξαν κοντά στούς γονείς τών. Έμαθαν τί τρέχει, κι' απ' τό κακό τους έκείνο τό θράδυ δέν έφγαν. Την άλλη μέρα κανείς τους δέν πήγε στη δουλειά. Άδέρφια και προσεχτικά πλύνισαν στην πόλι και ξεχύθηκαν στο παζάρι του. Σ' ένα καπνέλι άπό έναν τουκάιο λόγο έμαθαν ότι τού Έμμωρ τού βασιλιά ο διάδοχος, ο Συχέμ, άναπούσε νά ξελογιάζει τις άπραγες παρβένες και τις ξεπαρβένες!

Ένινε ή περτομνή. Κι' όλο τό παλάτι, κι' όλη ή πολιτεία, όλοι οι άρσενικοί, θρέθηκαν από κρεβάτι για την περτομνή. Στην ώρα τού πόνου ακριβώς, οι δώδεκα γυιοί τού Ίακώβ και οι έμνηστοί τους ξεώρμησαν για την ήγνια εκδίκαις. Άπλωμένοι νά εισώρμησαν παντού. Κι' όλοι τή νύχτα κι' όλη την ήμέ-

ρα έσφαζαν! Πάει κι' ο Συχέμ ο ένοχος, κι' ο πατέρας του ο βασιλιάς Έμμωρ, όλοι οι συγγενείς τους, και όλοι πέρα για πέρα οι άνδρες τού τόπου πού θά μπορούσαν όπωσδήποτε νά επικινδύνουν.

Η Συχέμ θουτήχτηκε στο αίμα. Και άρχισαν ν' αναβιβούν δυσοσμία τά πτώματα, όταν ή μικρούλα Δείνα μεταφέρθηκε θριαμβικά απ' τούς δώδεκα άδελφούς της στο σπίτι τού πατέρα τών.

—Και, τώρα; άναρωτήθηκαν. —Τώρα, όλη ή πολιτεία είνε δική μας!

—Όχι, είπε ο Ίακώβ. Δική μας τώρα είνε μονάχη ή τιμή πού την είχαμε χάσει. Άπό τό μέρος αυτό θά φύγωμε για πάντα.

Και τά μάζεψαν όλο ξεκινώντας για άλλο...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Κάτι πού πρέπει

ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ο Γάλλος δόκτωρ Ρενέ Μπουγιέ έκαμε πρό καιρού μίαν ένδιαφέρουσά διαλέξη στην Άκαδημία Επιστημών των Παρισίων, διάλεξε έλαιοειδική ένδιαφέρουσα για τούς καπνιστές.

Κατόπιν πολλών πειραμάτων του, ο δόκτωρ Μπουγιέ διεπίστωσε ότι απ' όλα τά όργανα τού ανθρώπου πού καπνίζει, έκείνα πού προσβάλλονται περισσότερο είνε πράγματι οι πνεύμονες.

Τά έσωτερικά τοιχώματα τών πνευμόνων τών καπνιστών χρωματίζονται βαθυκίτρινα. Ο χρωματισμός δέ αυτός δέν όφείλεται έπως ένομίζετο μέχρι σήμερα στη νικωτική αλλά στο διοξείδιο τού άνθρακος, τό όποιο παράγεται δια της συνεχούς καύσεως τού καπνού μέσα στο τσιγάρο ή στην πίπα.

Η δηλητηρίασις αυτή δέν άναπνευστικόν όργανον γίνεται σοβαρότερη όταν τό τσιγάρο καπνίζεται μέσα σέ κλειστό χώρο.

ΟΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Αντίθετος με την γνώμη πού επικρατεί, ή διαφήμιση δέν είνε έπιτομή των νεωτέρων χρόνων. Οι τοιχογραφίες πρό πάντος ήσαν γνωστές και στην αρχαιότητα.

Στάς Αθήνας π. χ. κρεμόσαν σέ δημόσια κέντρα τούς νόμους της πολιτείας, χαράσσοντας σέ έύλινες πινακίδες. Ταμπέλλες καταστημάτων όμως δέν υπήρχαν.

Η εκλάμα όμως κυριολεκτικώς έπινε κι' έπαυσε στον Κεραμεικό, όπου οι έταίροι άνέφεραν γραπτάς έπαινους σέ μέγαρα τά έξαιρετικά θελήγνται τους, προς γνώσιν τών ενδιαφερομένων.

Στην Ρώμη επίσης, δια της άναρτήσεως πινακίδων σέ δημόσιους χώρους, έχι μόνον γνωστοποιούσαν ούτους πολιτας τούς νόμους και τά διατάγματα. Άλλά και παρέχον πληροφoρίες για πλειστηριασμούς και πωλήσεις κτημάτων.

ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΦΑΣ

Τά καλύτερα πορτοκάλλια είνε κατά την κοινή διαλογία, τά παραγόμενα στην προέστεια της Γιαφας, στη Συρία. Στη Γιαφα όπάρχουν 340 πορτοκαλόνες, έκατος τών όποίων περιέχει δύο έως τρεις χιλιάδες πορτοκαλίτες. Το σύνολο τών δέντρων υπερβαίνει τό εκατομμύριο, και ή παραγωγή τών πορτοκαλίων φθάνει τόν αριθμό τών 360.000.000. Η Γιαφα έξάγει κάθε χρόνο 250 με 300 χιλιάδες κιλάτα με πορτοκάλλια, τό όποια άντιπροσώπευον έκταν άρκετά εκατομμύρια φράγκων.

Κάθε πορτοκαλόν άποφέρει κάθε χρόνο έσοδα δεκατάλλια τών έξόδων του.

ρα έσφαζαν! Πάει κι' ο Συχέμ ο ένοχος, κι' ο πατέρας του ο βασιλιάς Έμμωρ, όλοι οι συγγενείς τους, και όλοι πέρα για πέρα οι άνδρες τού τόπου πού θά μπορούσαν όπωσδήποτε νά επικινδύνουν.

Η Συχέμ θουτήχτηκε στο αίμα. Και άρχισαν ν' αναβιβούν δυσοσμία τά πτώματα, όταν ή μικρούλα Δείνα μεταφέρθηκε θριαμβικά απ' τούς δώδεκα άδελφούς της στο σπίτι τού πατέρα τών.

—Και, τώρα; άναρωτήθηκαν. —Τώρα, όλη ή πολιτεία είνε δική μας!

—Όχι, είπε ο Ίακώβ. Δική μας τώρα είνε μονάχη ή τιμή πού την είχαμε χάσει. Άπό τό μέρος αυτό θά φύγωμε για πάντα.

Και τά μάζεψαν όλο ξεκινώντας για άλλο...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

11ο — Σούτ! του είπες με γλυκό χαμόγελο. Άκουσες τι είπε ο γιαντρός; Πώς τα τραύματα αυτά, χωρίς να είναι σπουδαία, μπορούν να έχουν δυσάρεστες συνέπειες και πως δεν πρέπει να μιλάς και να κουράζεσαι.

— Νά μη μιλώ; Τότε πως θα σου λέω τόσα πράγματα που θέλω να σου πω; — Με τα μάτια, του αποκρίθηκε εκείνη ταπεινικά.

Πέρασαν έτσι λίγες ημέρες, ευτυχισμένες. Ο Ραμόν έπαιρνε το καλύτερο. Το κεφάλι του πονούσε ακόμα και αυτή τη στιγμή από την πληγή του. Πότε-πότε αισθανόταν κιόλας ζάλη. Μα ο γιαντρός δεν άνησχυσε και η ανάρρωσή άρχισε κιόλας ευεργετικά.

Οι κυνηγοί δεν είχαν γυρίσει ακόμα. Μια μέρα επί τέλους, ήλθε το μήνυμα πως ο άφεντης με τα παλληκάρια θα γυρίζαν την άλλη μέρα το πρωί.

ΕΝΑΣ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΣ

Όλα τα κορίτσια ήταν μαζεμένα στο δρόμο απ' όπου θα περνούσαν οι κυνηγοί. Ήταν ένα θέαμα που δεν το ξέχαναν ποτέ. Και η Περίλιτα άφισε και αυτή μαζί με τις άλλες τη δουλειά της στις φυτείες του καφέ και στάθηκε να ιδει.

Ένας άσυνήθιστος θόρυβος ανήγγειλε πως ζύνταν. Ποδοβολήτο άδωναν, φωνές, το σύννεφο της σκόνης.

— Έρχονται! Έρχονται! φώναζαν χαρούμενες οι κοπέλλες και τα μάτια τους σπηλαιόταν ανυπόμονα στη συνοδεία.

Επί τέλους, ζύνταν. Μά, ξαφνικά οι άνδρες μόλις αντίκρισαν τα κορίτσια, λούφαξαν.

— Τι έπαθαν; ψιθύρισε η Περίλιτα. — Η κοιτάει φώναζε με γέλια.

— Δεήκαν οι γλίσσες τους μόλις μās αντίκρισαν.

Γέλασαν και οι άλλες. Μα ξαφνικά τα γέλια πιάσαν στα χείλη τους.

— Τι έπαθαν; ψιθύρισε η Περίλιτα. — Η κοιτάει φώναζε με γέλια.

— Δεήκαν οι γλίσσες τους μόλις μās αντίκρισαν.

Γέλασαν και οι άλλες. Μα ξαφνικά τα γέλια πιάσαν στα χείλη τους.

— Τι έπαθαν; ψιθύρισε η Περίλιτα. — Η κοιτάει φώναζε με γέλια.

— Δεήκαν οι γλίσσες τους μόλις μās αντίκρισαν.

Γέλασαν και οι άλλες. Μα ξαφνικά τα γέλια πιάσαν στα χείλη τους.

— Τι έπαθαν; ψιθύρισε η Περίλιτα. — Η κοιτάει φώναζε με γέλια.

— Δεήκαν οι γλίσσες τους μόλις μās αντίκρισαν.

Γέλασαν και οι άλλες. Μα ξαφνικά τα γέλια πιάσαν στα χείλη τους.

— Τι έπαθαν; ψιθύρισε η Περίλιτα. — Η κοιτάει φώναζε με γέλια.

— Δεήκαν οι γλίσσες τους μόλις μās αντίκρισαν.

Γέλασαν και οι άλλες. Μα ξαφνικά τα γέλια πιάσαν στα χείλη τους.

— Τι έπαθαν; ψιθύρισε η Περίλιτα. — Η κοιτάει φώναζε με γέλια.

— Δεήκαν οι γλίσσες τους μόλις μās αντίκρισαν.

Γέλασαν και οι άλλες. Μα ξαφνικά τα γέλια πιάσαν στα χείλη τους.

— Τι έπαθαν; ψιθύρισε η Περίλιτα. — Η κοιτάει φώναζε με γέλια.

— Δεήκαν οι γλίσσες τους μόλις μās αντίκρισαν.

Η κοιλιά του ήταν ανοιγμένη σαν από μαχαίρι. Μα ποιος θα τον μαχαίρωνε; Κανένας δεν είχε προηγουμένα μαζί του για να τον μαχαίρωσε. Και έτσι όλοι έλεγαν πως το πιο πιθανόν ήταν ότι τον είχε ξεκοιλιάσει κανένας άγγιμι, κανένας νινώκας, δρισκοντάς τον μόνο, χαμένος ίσως στη ζούγκλα.

Ο Μοραλές φαινόταν πολύ θλιμμένος γι' αυτό το θάνατο. Και όλοι το έβρισκαν φυσικό, γιατί ήξεραν πως ο Γκιζέππε ήταν ήταν από τους πιο εμπιστούς του εργάτες.

Χλωμός άκουσε και ο Ραμόν από την Περίλιτα την τραγική αφήγηση.

— Παράξενο! μουρμούρισε. Δεν ξέρω πια τι να πω. Καμιά φορά η τύχη, οι συμπτώσεις... Δεν ξέρω...

— Τι θέλεις να πής, αγαπημένε μου; ρώτησε η Περίλιτα ανήσυχη.

— Ό, τίποτε, γέλασε αυτός. Πάλι οι κούτες μου οι φαντασίες. Νά, θέλω να πω ότι είμαι καλά και ότι αμύρο θα σηκωθεί πια από το κρεβάτι. Και σε κάνα-δυο μέρες θα πιάσω δουλειά και θα φύγω από αυτή τη φωλιά που μου δώσε τόσο ευτυχία...

Η Περίλιτα αναστέναξε σιγά. Θα ήθελε να μπορούσε να διατάξει αιώνια αυτή η ευτυχία. Μια και ήταν τόσο φτωχό ακόμα, που δεν ήταν δυνατόν να σκεφθούν να παντρευτούν, ή αρρώστια του Ραμόν ήταν ο μόνος τρόπος να τον έξη κοντά της. Τώρα, βέβαια, θάφευγε.

Σά να διάβαινε τη σκέψη της ο Ραμόν, είπες:

— Γλυκεία μου αγάπη! Πότε θα μπορέσω να σε πάρω νύφη σ' ένα όμορφο οπτικά γελαστό; Δεν θα άργηση αυτή η μέρα. Δουλεύω για σένα τώρα. Ό, τι κερδίζω, το φυλάω. Μονάχα ο γάμος μας είνε η σκέψη μου η πιο γλυκεία.

Πήγε κοντά του. Η μητέρα της, από το κρεβάτι της χαμογελούσε. Και φιλήθηκαν από τότε αγνά, θερμά.

Ο ΜΟΡΑΛΕΣ ΙΚΕΤΕΥΕΙ ΠΑΛΙ

— Περίλιτα!

— Αντίκριξες η κοπέλλα.

Γύριζε διασπασμένη από τη δουλειά της και πηγαίνει στο σπίτι της. Ήταν η τελευταία βραδιά που θα περνούσε κάτω από τη στέγη της ο αγαπημένος της. Και διαζόταν να πάρει σπίτι. Ήταν μόνος.

Η κοιτάει αδιάθετη εκείνη την ημέρα, δεν είχε πάει στη δουλειά και έτσι η Περίλιτα είχε πάρει τρέχοντας το δρόμο του σπιτιού της.

— Αμέσως αναγνώρισε τη φωνή του. Ήταν ο Μοραλές. Έκανε να φύγει, να τον προσπεράσει. Μα ο Μοραλές στεκόταν μπροστά της, ψηλός, αλύγιστος και της έβραζε το στόμα.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

— Το ξέρεις πως δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

— Το ξέρεις πως δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

— Το ξέρεις πως δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

— Το ξέρεις πως δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

— Το ξέρεις πως δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

— Το ξέρεις πως δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

— Το ξέρεις πως δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω.

— Αφέντη μου, είπες η Περίλιτα ταρταμένη, τι θέλεις από μένα;

— Ακόμα δεν το ξέρω, τι θέλω από σένα; ρώτησε ο Μοραλές. Αλυσία σιγά.

— Ό, φώναζε βραχνά η κοπέλλα και τα μάτια της σπείσαν περήφανα. Άφισε με!

αφήσω. — Φαίνεται πως ξέχασες την καμτοκιά...

Το πρόσωπο του Μοραλές σκοτεινιάσε, καθώς ανέθηκε το αίμα στα μάγουλά του.

— Δεν ξέχασα τίποτε, αποκρίθηκε με δόντια σφιχτά. Θυμάμαι πολύ καλά. Και το φταίξιμό σου είνε από εκείνα που πληρώνονται ή με πολλή αγάπη, ή...

— Η;... ρώτησε η κοπέλλα κυττάζοντας τον στα μάτια προκλητικά.

— Η με μεγάλη τιμωρία, αποκρίθηκε αυτός σιγά.

— Την τιμωρία την περιμένω, είπες η Περίλιτα ήσυχα. Δεν φοβόμουν.

— Περίλιτα, είπες ο Μοραλές, άρπάζοντάς της το χέρι.

— Άρπάξε με, φώναζε η κοπέλλα, προσηλώνοντας να ελευθερώσει το χέρι της.

Της άφισε το χέρι απότομα και ζύγωσε πιο κοντά της.

— Μη φοβάσαι, είπες. Δεν πρόκειται να σε πάρω με το σταινό. Μονάχα ένα θέλω να ξέρεις. Πώς τώρα πια οπωσδήποτε θα γίνης δική μου... Έκανα έγκλημα για σέ να...

— Έκανες έγκλημα για μένα;

— Ναι, αποκρίθηκε αυτός και τα μάτια του άστραψαν άγρια. Έκανα μεγάλο κρίμα...

— Δεν σε καταλαβαίνω, αφέντη μου, ψιθύρισε η κοπέλλα τρομαγμένη.

— Και ούτε είνε ανάγκη να με καταλάβεις. Μα πρέπει να το πιστέψης αυτό που σου λέω. Και όταν το πιστέψης, θα καταλάβης πως πρέπει να γίνης δική μου. Μια και έκανα ένα έγκλημα θα κάνω και άλλο.

— Τιποτέ δεν θα με σταματήσει...

— Με φοβερίζεις, Μοραλές. Αλυσία; Αύτο πρέπει να καταλάβω;

— Δεν ξέρω. Είσαι έξυπνη. Κατάλαβε ό,τι θέλεις...

— Ξέρω πως κινδυνεύει ο Ραμόν, είπες η Περίλιτα και τα μάτια της τον κύτταξαν έρυσνητικά, με μίσος και με φόβο.

— Ίσως να κινδυνεύει... Δεν σου λέω πως δεν κινδυνεύει. Από σένα εξαστάται να τον σώσης. Και άκουσε εδώ, Περίλιτα...

— Εγώ, αφού είμαι αρραβωνιασμένος, αφού θα παντρευτώ με την Ίνές, δεν θα σ' έμποδισω και σένα να παντρευτείς...

— Μαντεύεις τι θέλω να πω...

— Ό, σίμα! φώναζε η Περίλιτα. Σε μισώ!

— Και αυτό δεν έχει σημασία, είπες ο Μοραλές κυνικά.

— Άρπάξε με να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Έκεί τον έχεις τον όμορφονό σου, το ξέρω, είπες ο Μοραλές με πάθος. Είσαι αποφασιστική! Δεν φοβάσαι τώρα μη χάσεις την υπόληψή σου. Αδιαφορείς τι θα πη ο κόσμος; Ξέρεις τι λένε όλοι; Πως είσαι φιλενάδα του. Δεν χροιάζεται δα και εξυπνάδα για να καταλάβη κανείς πως όταν είσαοτε κάτω από την ίδια σκεπή...

— Αν το πιστεύεις εσύ αυτό, είπες η Περίλιτα, κοκκινίζοντας, τι θέλεις από μένα; Πως παθείς εκείνο που περίσσεψε από την αγάπη του υπηρέτη σου;

— Α, έκανε ο Μοραλές με μια άοριστη κίνηση, αυτό δεν σ' ενδιαφέρει εμένα. Α, κούσε, Περίλιτα, και σκέψου το καλά. Με κούσε, στο λένω, δεν θα ξαναπροσπαή το σταινό, στο λένω, δεν θα ξαναπροσπαή να σε κάνω δική μου. Μα θάρθης έσύ μονάχη σου σε μένα. Σε περιμένω. Αν είσαι έξυπνη, θάρθης. Γιατί καταλαβαίνεις πως η αντίστασή σου, ή άρννησή σου, μονάχα καταστrophή και συμφορά θα φέρη και σε σένα, και στη μάννα σου και στον αγαπημένο σου.

Πρόφερε σκληρά, αδυσώπητα αυτά τα λόγια. Και γυρίζοντάς της την πλάτη, έφυγε με βήμα ανέρωχο, γρήγορο.

ΟΥΛΑΣΟΥ, ΡΑΜΟΝ!

Έφτασε λαχανιασμένη στο σπίτι της η Περίλιτα. Έπεσε στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

— Ραμόν, δόγνηξε, φυλάξου! Ό, πως ροδάμαι!... Άπόψε, κατάλαβα πολλά...

Ραμόν, αγαπημένε μου! Δεν θέλω η αγάπη μου να σου φέρη συμφορά!

Και του διηγήθηκε όλη της τη συνομιλία με τον Μοραλές. Πρώτη φορά που ήμολογούσε στον αγαπημένο της όλη την αλήθεια. Τόσον καιρό, προτίμοσε να μη πει τίποτε σκεδόν, γιατί και η μητέρα του πη έλεγε πως δεν είνε καλό να κι της της ζήλεια και την υποψία ενός άντρα ενάντια ενός άλλου.

Ο Ραμόν την άκουσε προσεκτικά. Στην αρχή έμεινε σκεπτικός. Και άξαφνα φώναξε:

— Περίλιτα! Κατάλαβα!... Ο Μοραλές σκότωσε τον Γκιζέππε. Α, τον κακούργο! Ναι, καταλαβαίνω τι έγινε. Αυτός τον είχε δολέει να με σκοτώση έμένα. Δεν ξέρω μάλιστα αν δεν διωγράνωσε το κυνικό έργο του και στην κατάληξη...

— Η σκέψη του τρίτου περιπτώσεως του Μοραλές άρχισε να τον νιώθει ένα βάρος στο κεφάλι. Είνε το σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

— Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά... Πι... σκεπτικό για τον γυναικά...

ΔΥΟ ΖΗΛΙΑΡΗΔΕΣ

Το πόσο αγαπιόντουσαν ο Μιμης και η Λέλα, δεν λέγεται. Και το πόσο ζήλευε και υποψίαζε, ζόταν ο ένας τον άλλο, πάλι δεν λέγεται. Παντρεμένοι τρία χρόνια, ύστερα από ένα σφοδρό έρωτα, έεακολουθούσαν ν' αγαπιούνται σαν τρυφανάκια και να τασκώ...

Αυτή την περιπέτεια ροδόναν ο Μιμης Κι' έπειτα αυτή η προθυμία της Λέλας να φύγη μόνη, τον έβραζε σε βαθιά συλλογή. Καγόνικα έπρεπε να έτιμείνη να πάη κι' αυτός μαζί. Και στο τέλος, τέλος, αν εκείνος δεν μπορούσε να μην πήγαινε ούτε εκείνη. Μια καθώς πρέπει γυναικά θα έλεγε:

— Δεν πειράζει. Πάμε αργά. — Όχι, όχι, αυτό το ταξίδι κάτι το ύποπτο έκρυβε!

Κι' έκτον έίκοσι ή έκτον τριάντα χιλιόμετρα μακριά —δεν έχω χιλιόμετροκό δηλνό μπροστά μου για να ιδώ ακριβώς πόσο είνε —στο Σουλκάστρο, έαπλωμένη στην άμμουδιά κι' έντελως άπομονωμένη από τον άλλο κόσμο, η Λέλα έαυανόταν από τις ίδιες περίπου σκέψεις:

— Ο άντρας μου στην Αθήνα μόνος! Θα είνε ελεύθερος να πηγαίνει όπου θέλει και να γυρίει όπου του κανήσει, μέσα σε μια πόλη όπου κυκλοφορούν τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες άρσενες γυναικές...

Τη νύκτα θα έπαιρνε σιγά σιγά το σπίτι. Και ποιος ξέρει αν θα έπιστρέφει μόνος... Μπορεί θαυμάσια να τον συνοδεύει μια από τις πενήντα αυτές χιλιάδες των άρσενων γυναικών. Είνε τόσο εύκολος ο γυναικάς στην έποχή μας. Θα βρει μια στο δέλεαιο ή στο δρόμο, ή σ' ένα δ-ποιοδήποτε κέντρο, θα την φλεπάρει, θα του γελήσει, θα της γελήσει κι' εκείνος και σε λίγο θα καθώνται στο ίδιο τραπέζι. Κι η το θράδυ ένα γεύμα σε μια κομική ταβέρνα κι' ύστερα μαζί στο σπίτι. Οι άντρες είνε τόσο έπιπόλατοι κι' έπιρροεπείς σ' αυτές τις ιστορίες. Η γυναικά τους θροσκαται τόσο μακριά, ώστε είνε σαν άνυπαρκτη γι' αυτούς. Γοπολύ — πολύ να πούν: «Μια ε-χάριστη παραστική περιπέτεια...»

Κι' έπειτα πως να εξήγηση αυτή την προθυμία να την αφήσει; Το σωστό ήταν να της ζητήσει μια άναβολή. Νά της πη:

— Κάνε λίγη ύπομνηση και πάμε άργότερα μαζί...

Αυτή η προθυμία όμως κάπνι έκρυβε... Σίγουρα κάπνι το πολύ ύποπτο έκρυβε...

Και σ' αυτή τη σκέψη η Λέλα ένοιωθε φείδρα να της δαγκώνουν την καρδιά.

Αυτές τις φοβερές ύποψεις ταραννόσαν και τους δυο, τις ίδιες ακριβώς άρες. Και, καθώς περνούσαν οι μέρες, δύναμωσαν τόσο πολύ, ώστε την όγδοη ήμερα ήθελε και στους δυο η ίδια σκέψη:

— Αυτή και θα μού σκαρώνει εκεί κάτω. Πρέπει να πεταχτώ ξαφνικά για να ιδώ τι γίνεται. Θα της πσω σαν φάντης μπας σπώνη!

Αυτός και θα μού σκαρώνει στην Αθήνα. Θα πεταχτώ ξαφνικά για να ιδώ τι γίνεται. Θα της πσω σαν φάντης μπας σπώνη!

Και το ίδιο πρωί — το πρωί της όγδοης ήμερας — η Λέλα έπαιρνε τη βαλίτσα της και το σκεπτικό για την Αθήνα και το Μιμης τη βαλίτσα του και το σκεπτικό για το Σουλκάστρο. Ναι, ο Μιμης και πήγε κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο.

— Η κυρία Λέλα ψ. παρακαλώ;

— Έφυγε το πρωί, κύριε.

Κρυά για να τον σκεφτούν. Τους φαίνεται σαν ένας μακρινός συγγενής... Όχι, οι γυναίκες δεν είνε σοδαρές σ' αυτές τις περιπτώσεις. Το πολύ που μπορούν να σκεφτούν είνε μια μετριοπαθής και άγεμνη γοητεία φράσις:

«Μια περιπέτεια...»

Αυτή την περιπέτεια ροδόναν ο Μιμης Κι' έπειτα αυτή η προθυμία της Λέλας να φύγη μόνη, τον έβραζε σε βαθιά συλλογή. Καγόνικα έπρεπε να έτιμείνη να πάη κι' αυτός μαζί. Και στο τέλος, τέλος, αν εκείνος δεν μπορούσε να μην πήγαινε ούτε εκείνη. Μια καθώς πρέπει γυναικά θα έλεγε:

— Δεν πειράζει. Πάμε αργά. — Όχι, όχι, αυτό το ταξίδι κάτι το ύποπτο έκρυβε!

Κι' έκτον έίκοσι ή έκτον τριάντα χιλιόμετρα μακριά —δεν έχω χιλιόμετροκό δηλνό μπροστά μου για να ιδώ ακριβώς πόσο είνε —στο Σουλκάστρο, έαπλωμένη στην άμμουδιά κι' έντελως άπομονωμένη από τον άλλο κόσμο, η Λέλα έαυανόταν από τις ίδιες περίπου σκέψεις:

— Ο άντρας μου στην Αθήνα μόνος! Θα είνε ελεύθερος να πηγαίνει όπου θέλει και να γυρίει όπου του κανήσει, μέσα σε μια πόλη όπου κυκλοφορούν τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες άρσενες γυναικές...

Τη νύκτα θα έπαιρνε σιγά σιγά το σπίτι. Και ποιος ξέρει αν θα έπιστρέφει μόνος... Μπορεί θαυμάσια να τον συνοδεύει μια από τις πενήντα αυτές χιλιάδες των άρσενων γυναικών. Είνε τόσο εύκολος ο γυναικάς στην έποχή μας. Θα βρει μια στο δέλεαιο ή στο δρόμο, ή σ' ένα δ-ποιοδήποτε κέντρο, θα την φλεπάρει, θα του γελήσει, θα της γελήσει κι' εκείνος και σε λίγο θα καθώνται στο ίδιο τραπέζι. Κι η το θράδυ ένα γεύμα σε μια κομική ταβέρνα κι' ύστερα μαζί στο σπίτι. Οι άντρες είνε τόσο έπιπόλατοι κι' έπιρροεπείς σ' αυτές τις ιστορίες. Η γυναικά τους θροσκαται τόσο μακριά, ώστε είνε σαν άνυπαρκτη γι' αυτούς. Γοπολύ — πολύ να πούν: «Μια ε-χάριστη παραστική περιπέτεια...»

Κι' έπειτα πως να εξήγηση αυτή την προθυμία να την αφήσει; Το σωστό ήταν να της ζητήσει μια άναβολή. Νά της πη:

— Κάνε λίγη ύπομνηση και πάμε άργότερα μαζί...

Αυτή η προθυμία όμως κάπνι έκρυβε... Σίγουρα κάπνι το πολύ ύποπτο έκρυβε...

Και σ' αυτή τη σκέψη η Λέλα ένοιωθε φείδρα να της δαγκώνουν την καρδιά.

Αυτές τις φοβερές ύποψεις ταραννόσαν και τους δυο, τις ίδιες ακριβώς άρες. Και, καθώς περνούσαν οι μέρες, δύναμωσαν τόσο πολύ, ώστε την όγδοη ήμερα ήθελε και στους δυο η ίδια σκέψη:

— Αυτή και θα μού σκαρώνει εκεί κάτω. Πρέπει να πεταχτώ ξαφνικά για να ιδώ τι γίνεται. Θα της πσω σαν φάντης μπας σπώνη!

Αυτός και θα μού σκαρώνει στην Αθήνα. Θα πεταχτώ ξαφνικά για να ιδώ τι γίνεται. Θα της πσω σαν φάντης μπας σπώνη!

Και το ίδιο πρωί — το πρωί της όγδοης ήμερας — η Λέλα έπαιρνε τη βαλίτσα της και το σκεπτικό για την Αθήνα και το Μιμης τη βαλίτσα του και το σκεπ

19^ο Ο Μάριον Έτριψε τα χέρια του μ' ευχαρίστηση. Έδωσε κατόπιν κι' έδω-σε στο γραμματέα του ένα χαρτοφύλακα γεμάτο δέσμες χαρτονομισμάτων.

— Πάρε, του είπε, και πλήρωσε απεριόριστα.

Ένα άπρόοπτο γεγονός ήρθε να βοηθήσει την Μώντ και τον Μάρφου στα σχέδιά τους. Ο Μάρφου, ο οποίος ήταν ένας άπ' τους σπουδαιότερους παίκτες του χρηματιστηρίου βρέθηκε ξαφνικά χρεωκοπημένος.

Το πλήγμα ήταν τρομερό. Ο Μάρφου άρχισε να υποπτεύεται ότι κάποιος σατανικός έχθρος ένεργούσε με καταχθονιότητα εναντίον του. Η σκέψις αυτή τον έκαμε να έξαγριωθεί.

— Μου έχουν κηρύξει τον πόλεμο άνεκράς, μ' ένω δεν είμαι από τους ανθρώπους που υποκύπτουν εύκολα. Θα πολεμήσω με λύσσα, κι' αλλοίμονο στους έχθρούς μου...

Μά τη φορά αυτή ο Μάρφου είχε να κάνει μ' έναν αντίπαλο επίσης σατανικό και δραστήριο, τον ντε-τεκτίβ Μάριον. Μέσα σε μία βδομάδα ο Μάριον είχε κατορθώσει με τους ανθρώπους του που είχε τοποθετήσει στο μέγαρο του Μάρφου να του κλέψι διάφορες επι-στολές, εκ των οποίων απεικονιζό-το η ένοχη του στη καταστροφή των μηχανημάτων του Στάνλεϋ και στη δολοφονία του 'Αμερικανού έ-φευρέτου. Τις επιστολές αυτές ο Μάριον φρόντισε να δημοσιευ-θούν στις έφημερίδες. Επίσης έ-κλάτησαν άπ' το μέγαρο ένοχο-ποιητικές επιστολές, τις οποίες ο Μάρφου δεν πρόφτασε να κάψει.

Η δημοσίευση των αποκαλύψεων εις βάρος του Μάρφου στις τοπικές έφημερίδες προκάλεσε εναντίον του λαϊκή εξέγερσις και θα τον έσκό-τωναν αν δεν έπενθαιναν οι άρχες.

Κατόπιν όλων αυτών ο Μάρφου ταπεινώθηκε. Έξω φρενών, λυσσών από την όσχη του άποφάσισε να φύγει μακριά, να κρυφτεί κάπου για να έτοιμασθι για καινούργιους άγώνες.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Μάρφου άκολούθουμένος άπ' ένα βασιτάτο που μετέφερε τ' η βαλίτσα του έ-φτασε στο σιδηροδρομικό σταθμό. Το τραίνο, το οποίο έπρόκειτο να πάρι άργούσε άκουσι κι' ο Μάρφου άρχισε να βηματίζει άπάνω κάτω νευρικά. Έξαφνα στάθηκε και κάρ-φωσε το βλέμμα του σ' ένα σημείο της αίθουσας. Σε μία γωνία ένας άσπροάλλης γέρος τυφλός καθό-ταν πάνω σ' ένα χειροκίνητο άμα-ξάκι. Ένας χαριτωμένος μικρός έδινε αυτή τη στιγμή στο γέροντα — πατέρα του ίσως — να πιη ένα πο-τήρι νερό. Η έκφρασις του γέ-ροντος και το χαμόγελο του μικρού συγκίνησαν τον Μάρφου.

Τι χαριτωμένη σκηνή, ψιθύ-ρισε. Νά ένας εύτυχισμένος πατέ-ρας, που εύτυχισμένος, άσφαλός, κι' είνε τυφλός.

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές ο μιν άφώνησε άπ' τα μάτια του μένο παιδί γόντα και το χαριτω-μένο παιδί του.

— Νά μία εύτυχία, ψιθύρισε. Νά κι' ένας... έλα κι' έγω ένα παιδί... τον Κρέντο μου... Θα είνε παλλη-κάρι τώρα...

Σταμάτησε άπότομα και είπε ά-ποφασιστικά:

— Δεν θα φύγω, θα μείνω... α' αναζητήσω το παιδί μου, θά' το βρω, και θά' φύγωμε κατόπιν μαζί.

— Άρπάξε τη βαλίτσα του και βγχε άπό το σταθμό, ανέθεσε σ' ένα άμάκι κι' είπε στον άμαξά: — Είς το 'Αντικρινό Ξενοδο-χείον!

Μόλις έφτασε στο ξενοδοχείο αυτό, ένα άπ' τα μεγαλύτερα της πόλεως, ζήτησε ένα δωμάτιο για λίγες μέρες και δήλωσε πως άνο-μάζεται. Ίδαν Πετρώφ, άπ' τη Μόσχα. Μόλις κλεισθηκε στο δωμά-τιό του κάθισε κι' έγγραψε το πα-ρακάτω σημείωμα:

«Κύριον Κρέντο Μέρβιλ,
Μαθητήν του Ίνστιτούτου των
'Ορφάνων,
Την επιστολή αυτή την έστειλε

άμέσως στο όρφανοτροφείο. Μά, ό-πως ξέρούμε, ο Κρέντο είχε πάρει άδεια κι' είχε πάει να παρηγορήσθι τη Μώντ. Συνεπώς την επιστολή την παρέλαβε ο διευθυντής του όρ-φανοτροφείου, ο οποίος έσπευσε να την άποστείλθι στο μέγαρο της Χήρας Στάνλεϋ.

Ο Κρέντο βρισκόταν άρκετες μέρες τώρα στο μέγαρο Στάνλεϋ. Η Μώντ του φερνόνταν μ' άγάπη, μ' αληθινή στοργή. Ο νέος όμης φαινόταν μελαγχολικός.

— Γιατί είσαι τόσο θλιμμένος, ά-γαπητέ μου Κρέντο; τον ρώτησε μία μέρα η Μώντ.

Ο Κρέντο άναστήναξε και της άποκρίθηκε:

— Έδειξατε τόσο ένδιαφέρον για μένα, κυρία, ώστε θα σας άνοιξη η καρδιά μου. Δεν ξέρω ποιοι ή-σαν οι γονείς μου, κυρία Στάνλεϋ. Όπως ξέρω άπ' τη διευθυνσι του όρφανοτροφείου, πρδ έτών με έné-γραψε εκεί, παρουσιασθείς ως κη-δεύων μου, ένας υπλός ευρισμένος κύριος, ο οποίος δεν έδήλωσε το όνομά του. Υπέγραψε μόνο στο βιβλίο της διευθύνσεως. Όσες προσπάθειες και άν κατέβαλα για να διαβάσω την ύπογραφη αυτή, δεν τ' κατάρθισα. Είνε τρομερά δυσανάγνωστη. Αυτό με κάνει να υποφέρω, γιατί έπιθυμώ πολύ να μάθω ποιος ήταν ο πατέρας μου.

Θα σε βοηθήσω κι' έγω στις προσπάθειές σου αυτές, άγαπητέ Κρέντο, του είπε η Μώντ συγκινη-μένη, άμέσως μόλις ήσυχάσω άπ' τις συμφορές που μ' έπληξαν.

Ο Κρέντο έσκυψε και της φί-λησε μ' ευγνωμοσύνη το χέρι. Συγ-κινήμενος κατόπιν άποσπάρθηκε στο γραφείο του για να μελετήσθι.

Σκεπτομένη η Μώντ να τον κρα-τήσθι κοντά της, του είχε πάρει καθηγητής, οι όποιοι του παρέδι-δαν μαθήματα στο σπίτι. Μόλις ο Κρέντο πλησίασε στο γραφείο του, άφηνάστηκε βλέποντας άπάνω σ' αυτό ένα φάκελλο με τίτλο «Μόλις άποσπάρθηκες από την υπηρεσία του σπιτιού του τον έλας άφήσει, ά-σφαλός εκεί. Άλλά ποιος τού έ-γραψε; Ποιος τού έστειλε το γράμ-μα αυτό; Δεν έπρόκειτο άσφαλός για έπιστολή συμμαθητού του. Νιώθοντας άκατανίκητη συγκίνησι άνοιξε το φάκελλο και διάβασε

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

την έπιστολή που βρισκόταν μέσα. σ' αυτόν και της όποιας το περιε-χόμενο μās είνε γνωστό. Τα όρραία εκείνα λόγια έκαμαν την καρδιά του Κρέντο να χτυπά δυνατά. Τού έγγραφον για τον πατέρα του. 'Υ-πήρχε κάποιος που μπορούσε να φανεί το μυστήριο αυτό που τον καλούσε να τρέξθι να τον συναν-τήσθι. Ο Κρέντο δεν διασσε ούτε στιγμή. Τοιμάστηκε να τρέξθι πρds συναντήσθι τον άγνώστου.

«Δεν θα πώ τίποτε στη κυρία Μώντ, σκεπτόταν. Ίσως θελήσθι να μ' έμποδισθι. Θα της τά' πω όλα όταν γυρίσω».

Φόρεσε άμέσως το καπέλλο του, κατέβηκε άπ' τη σκάλα της ύπη-ρεσίας στον κήπο κι' έτρεξε στο ξενοδοχείο.

Λίγα λεπτά κατόπιν η Μώντ τον άναζητήσε. Η καμαριέρα που ήγνε και χτύπησε στο γραφείο του, της άπάντησε ότι ο Κρέντο δεν ήταν εκεί. Άνήσυχη η Μώντ ρώτησε όλο το προσωπικό μήπως τον είχαν δθ. Μόνο ο κηπουρός τον είχε αντίλη-φθθι να βγαίνει άπ' τον κήπο και να άπομακρύνεται με γοργό βήμα.

— Φαινόταν πολύ άνήσυχος, πρόσ-θεσε ο κηπουρός.

Η Μώντ δέ μπορούσε να εξη-γήσθι την έαφνηκή αυτή έξαφάνισι του νέου. Έτρεξε στο γραφείο του κι' είδε εκεί έπάνω στο τραπέζι το γράμμα που είχε λάβει ο Κρέντο και το είχε ληισμώσει φεύγοντας.

Ο φάκελλος εκείνος της έρέθισε την περιέργεια.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΙΥΟΣ

Μόλις έφθασε στο ξενοδοχείο ο Κρέντο ζήτησε τον κ. Πετρώφ. Έ-νας υπάλληλος τού έδειξε στην αί-θουσα των έξων ένα κύριον με μονόκλ, ο οποίος διάβαζε έαπλο-μένος σε μία πολυθρόνα τις έφη-μερίδες της ήμέρας.

Ο Κρέντο τον πλησίασε και τον χαϊρέτισε.

— Ο κύριος Πετρώφ; ρώτησε.

Ο Μάρφου, γιατί αυτός ήταν, ό-πως καταλαβαίνετε, τον κύτταξε καλά-καλά πριν του άπαντήσθι. Το άφελές ύφος του νέου τον εύχαρι-στήσε.

— Μάλιστα, είμαι ο κ. Πετρώφ, είπε κατόπιν. Τι έπιθυμείτε;

— Νά μάθω πληροφορίες για τον πατέρα μου, είπε με συγκίνησι ο Κρέντο.

— Είμαι πρόθυμος να σας δια-φωτίσω, άπάντησε ο δθθεν Πετρώφ. Δεν είνε όμως το μέρος έδω κατάλ-ληλο. Έλάτε μαζί μου.

Ο νέος τον άκολούθησε πρό-θυμα.

Ο Μάρφου τον δδγήνησε στο δω-μάτιό του. Τού έδειξε να καθισθι άντίκρου του, σε μία πολυθρόνα, κάθισε κι' αυτός και στηρίζοντας τα μάτια του στο άθωο πρόσωπο του νέου, του είπε:

— Ένεγράψης στο όρφανο-τροφείο όχι με το πραγματικό σου όνοματεπώνυμο, για λόγους τούς όπολους δέ μπορώ να σου εξηγήσω αυτή τη στιγμή.

— Κι' ο πατέρας μου; Ζη ό πα-τέρας μου; ρώτησε με συγκίνησι ο Κρέντο.

— Ναι, παιδί μου, ο πατέρας σου ζή.

— Και πού βρίσκεται τώρα;

— Σ' αυτή την πόλη.

— Δεν μπορώ να τον δω; ρώτησε με άγωνία ο Κρέντο. Δεν μ' άγαπά λοιπόν;

— Ο πατέρας σου σ' άγαπά κι' έπιθυμεί να σε σφίξθι στην άγκα-λιά του. Άνότεροι λόγοι τον άνά-γκασαν να φερθθι όπως φέρθηκε άπέναντί σου. Σε λατρεύει, ναι, αυτό το ξέρω καλά.

— Πού είνε; ξαναρώτησε με ά-γωνία ο Κρέντο. Ω, κύριε, αν ξέρατε πόσον έπιθυμώ να τον δώ...

— Κι' εκείνος την ίδια έπιθυμία αισθάνεται, του άπάντησε με συγ-κίνησι ο Μάρφου.

Ο Κρέντο τον κύτταξε καλά.

Είχε άρχισει να μαντεύει.

— Άλλά, μέχρις ότου περάσουμε τα σύνορα της χώρας αυτής, συνέ-χισε ο Μάρφου, πρέπει για λόγους σσφαρούς να μθ μάθθι κανείς ποιος είμαι...

— Όστε λοιπόν; είσεθε ο πατέ-ρας μου; τραύλισε ο Κρέντο.

— Ναι, παιδί μου, είμαι ο πα-τέρας σου, μθ δέ μπορούμε να μι-λήσουμε έδω γι' αυτά τά' πράγ-ματα. Πρέπει να φύγωμε άπ' τη χώρα αυτή, να περάσουμε τα σύ-νορά της και τότε θά' σου εξηγήσω τά' πάντα.

Κατασυγκινημένος ο Κρέντο ρί-χθηκε στην άγκαλιά του Μάρφου, ξεφωνίζοντας με λαχάρτα:

— Πατέρα μου!...

Ο Μάρφου τον έσφιξε στην άγκα-λιά του και τον φίλησε.

— Κρέντο, άγαπητέ μου παιδί, του είπε. Κι' άμέσως κατόπιν πρόσ-θεσε:

— Και τώρα κάθισε να μιλή-σουμε.

Ο Κρέντο κάθισε σε μία πολυ-θρόνα άντίκρου στο βαρόνο.

— Πρέπει να σου εξηγήσω, παιδί μου, είπε ο Μάρφου, πως είμαι έ-τοιμος να φύγω άπ' τον τόπο αυτό. Πρέπει λοιπόν να έτοιμασθης και συ να με άκολουθήσης. Δεν είμαι πλούσιος, αλλά δέ χήσουμε καλά εκεί που θά' πάμε.

Ο Κρέντο έκαμε μία κίνησι άνω-πομονής.

— Κι' η μητέρα μου; ρώτησε.

Πού είνε η μητέρα μου;

Ο Μάρφου σκυθρώπασε.

— Δεν πρέπει να μθ μιλάς για τη μητέρα σου, του είπε σσδάρά.

Πέθανε; τραύλισε ο Κρέντο.

— Άντι ν' άπαντήσθι στην έρώτησί του ο βαρόνος, τού είπε:

— Φρόντισε να έτοιμασθης γρή-γορα. Είνε ανάγκη ήπως να πά-ρρς άδεια άπ' το όρφανοτροφείο:

— Άλλά δεν μόνω πεία στο όρ-φανοτροφείο, υπαμπα.

— Και πού μένεις, λοιπόν;

— Στο σπίτι μιας φιλοσώφου κυρίας. Με είσε στο όρφανοτροφείο με συμπάθησε και με πήρε στο μέ-γαρό της.

— Ποιά είνε η κυρία αυτή; άπó-ρησε ο Μάρφου.

— Η χήρα Στάνλεϋ, υπαμπα.

Ο Μάρφου σκυθρώπασε, δεν έ-δεψε όμως τις διαθέσεις του. Προ-σπάθησε να κάνει τη φωνή του τρυ-φερή κι' είπε στον Κρέντο:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Οι Μεγαλύτεροι Καρδιοκατακτηταί
Έρρίκος Χάινε
Ο τρυφερός τραγουδι-
διστής της αγάπης

Στη σειρά των μεγαλύτερων καρδιοκα-τακτητών της ιστορίας, μπορεί άδοξακτα να προστεθθι και ο τρυφερός ποιητής Χάι-νε, ο μεγαλύτερος άπ' τους έρωτικούς ποιητάς του κόσμου. Δεν ήταν κανένας τρομερός Δον Ζουάν, ο Χάινε, σαν τον Καζανόβα ή τον Μπρούμπελ, ούτε άκατα νικητός γόνος σαν τον στρατάρχη Ρισελιέ ή τον κόμητα ντ' 'Ορσάι. Ήταν ένας λε-πτός, ώχρος νέος με μεγάλα όνειροπόλα μάτια και ρωμαντικό ύφος. Όσοσο, υπήρ-ξε ο άνδρας - Ίνδαλμα που άσπάρθηκε ά-π' ένα πλήθος γυναικών της εποχής του, άοικτα αν πολλές άπ' αυτές δεν γνώρι-σαν ούτε καν τη (νεύσι του φίλιού του...)

Ο Χάινε ήταν ένας κατακτητής χω-ρίς θεία πάθθι. Έσαγήνευε τις γυναίκες με την πονεμένη ποιησι του και τ' α-ναφέρει έρωτόλογά του. Και άπ' την τάξι των θαυμαστρίων, οι γυναίκες που τον έ-λατρευαν, μεταπηδούσαν σιγά - σιγά χω-ρίς να το καταλάθουν στην τάξι των έρω-μένων...

ΤΡΕΛΛΑ ΝΕΙΑΤΑ

Νεαρώτατος, είκοσιτρίνις μόλις χρονών, πηγαίνοντας το 1820 στην Σοτίννη να σπουδάσθι νομικά, γνωρίσθηκε ο Χάινε με την διάσημη τότε ποιήτρια Έλιζα - φόν Χοενχάουζεν. Στην άρχή ο ποιητής - εί-χε άρχισει ήδη να γράφθι τα πρώτα ποιή-ματά του - συνδέθηκε με μία άπλη φίλη με την Έλιζα. Πολύ γρήγορα όμως ή φι-λία αυτή μετετράπηκε σ' έναν δυνατόν έρωτα.

Νομίζω πως ή παρουσία σας μού είνε τόσο άπαραίτητη, ώστε άν κάποτε φύγετε άπ' κοντά μου, θα πάψω να ζω...

Έτσι του μιλούσε εκείνη, συνεπαρμένη άπ' την αγάπη της για τον νεαρό Χάινε. Και αυτός, της άπαντούσε χωρίς καμμία ύστεροβουλία:

— Βρίσκω κοντά σας το νόημα της ζωής. Η αγάπη σας μού δίνει άνεξάντη-τες δυνατόειες να κινήσω, να ζήσω, να δη-μιουργήσω.

Αποτέλεσμα του πρώτου αυτού έρωτός του ήταν ή πρώτη ποιητική συλλογή του.

Μά ο ποιητής είνε άσάτος. Τρυνά το έρωτικό μέλι και φεύγει άναζητώντας άλ-λου νέες συγκινήσεις, νέες αγάπες και χάδια. Έτσι, μία μέρα, έγκατέλειψε την ύραία Έλιζα, ξεκινώντας για μία παράξε-νη περιόδεσι άνα την θουριγγία και το Χάρτς. Χάρς στην έπικροήτησι που τού στέλανε ο πλούσιος θεός του, (για να σπουδάσθι), ο φαντασιόπληκτος Χάινε τρι-γυρίζε επί τρία όλόκληρα χρόνια άσκο-πα, στις ρωμαντικές έξοχες της πατρίδας του γράφοντας ποιήματα, μονομαχώντας και κατακτώντας σε κάθε χωριό που έμενε λίγο διάστημα και μίαν άμορφη κοπέλλα. Είνε ή έποχή της τρελλής χρυσής νεό-της, που δεν γνωρίζει περιορισμούς.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Έτσι κυλούσε ύραία και ζέγνοισατη ή ζωή για το ρωμαντικό ποιητή όταν το 1825, έπιστράφοντας στη Γοτλίνγη, για να δώσθι τις διδακτορικές έξετάσεις του για το διπλωμα της Νομικής, συναντά την νοπετική εξαδέλφου του Άμαλία Χάινε, στην όποια έμπνευσε παράφορο έρωτα.

Είνε ή δεύτερη έρωτική κατάκτησίς του. Η διαφορά με την πρώτη, είνε ότι αυτή τη φορά, άγαπά πραγματικά και ο ίδιος... Ο μεγάλος αυτός έρωσ του τού ένεπνευσε και τις παθητικές στροφές τού «Λυρικού Ίντερμέτζου» του, πράγμα που μās άποκαλύπτει ο ίδιος σ' ένα γράμμα

του, που βρέθηκε τελευταία μέσα στα χαρτιά των κληρονόμων του.

Όστόσο, ο Χάινε φαίνεται πολύ διατα-κτικός, όταν μία μέρα ή Άμαλία τον ρω-τά αν θα ήταν διατεθειμένος να την κάνει γυναίκα του.

— Άς άγαπιόμαστε χωρίς μελλοντικά ό-νειρα, της λέει. Θαβάρη πως ό πατέρας σου δεν θα θελήσθι ποτέ να δώσθι την συγκατάθεσι του στην ένωσί μας. Είμαι τόσο φτωχός, και είσαι τόσο πλούσια...

Δάκρυα άπελπισίας διαδέχονται τα σκληρά αυτά λόγια του, που άποκαλύ-πτουν στην άφελή Άμαλία όλη την τρα-γική αλήθεια. Και γίνονται άφορηά να αναψθι και να φωντήσθι άκόμη πιο πολύ ο έρωσ τους.

Στη Γοτλίνγη και το Βερολίνο, παντού όπου αχνάει ο ποιητής, ένα πλήθος θαυ-μαστρίων τον περιβάλλει. Τα ποιήματά που τού ένεπνευσε ή Άμαλία τον έχουν κάνει δημοφιλή...

Στα κοσμικά σαλόνια της Ραούλ Βαρν-χάγκεν, στο Βερολίνο, ώραιες γυναίκες τον περιτριγυρίζουν.

Ο ποιητής όμως εξακολουθεί να μένη πιστός στην Άμαλία του. Μόνο αυτήν σκέ-πεται και τραγουδά:

Τα δάκρυά μου, όσο κυλούν
πλήθος άνθων λουλουδιά,
κι' οι στεναγμοί μου γίνονται
των άποδυνών τραγουδιά,
Κι' άν μ' άγαπάς, παιδούλα μου
τα λουλούδια δικά σου
κι' όλα τ' άπόδονιά θα λαλούν
μπρός στα παράθυρά σου.

Ο θεός του Χάινε όμως, δεν χωρα-τεύει. Μόλις έμπεσε το «έννοχο» είδυλ-ιο, έστειλε μακριά στην Κωνιστέργη την κόρη του.

Έκει ή Άμαλία προτίμησε άπ' τα λου-λούδια και τ' άπόδονιά, του ποιητή, τον Τζων φλαν-χάιντερ, τον όποιο και παν-τρεύτηκε.

ΝΕΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Είνε ή πρώτη έρωτική άπογοήτευσις που νοιώθει ο Χάινε. Στο (Βιβλίο των τραγουδιών) του, κατηγορεί τον άσάτο χαρακτήρα της άγαπημένης του που την άναφέρει ποτέ ως Νάλλα και ποτέ ως 'Ο-τέλεια. Έκει μέσα ποτέ την όριζει, ποτέ την έμνευεται και ποτέ κλαίει εξ αι-τίας της.

Επί δέκα όλόκληρα χρόνια κατόπιν, δεν φαίνεται ν' άφοσιώθηκε σ' άλλη γυ-ναίκα. Η αλήθεια είνε πως γνώρισε πολ-λές σ' αδιόκοπα ταξίδια του. Όλες ό-μως τις κατακτά χωρίς να δώσθι αυτός τί-ποτε άπ' τον έαυτό του... Ρουφά το μέ-λι των ύπερκωτων αυτών λουλουδιών, με-θά με το άρωμά των κι' ύστερα τα έγ-καταλείπει.

Άς και σ' αυτή την πριγκίπισσα Χοεν-σόλς, που είνε τρελλά έρωτευμένη μαζί του, φέρεται μ' ένα τυπικό ένδιαφέρον και περιφρονεί το μεγάλο αίσημά της. Εί-νε όστόσο ή τρίτη μεγάλην κατάκτησίς του.

Η «ΜΕΛΛΟΥΣΑ» ΣΥΖΥΓΟΣ

Το 1831, ο μεγάλος Γερμανός ποιητής διάσπασε πιά, έγκατεστάθηκε στο Παρίσι. Τώρα πιά ο θαυμασμός των γυναικών για τον δημοφιλή ποιητή είνε άπερίοριστος.

Η Καρολίνα Ζωμπερ και ή 'Ιταλίε πριγ-κίπισσα Μπελτζιογιόζι, προσπαθούν ή κα-θε μία να τον κερδισθι για τον έαυτό της.

Διαλέξετε επί τέλους! του λένε και οι δύο. Φανερώστε την προτίμησί σας.

Άντι αυτών ο Χάινε ρίχνει την προτί-μησί του σε μία νεαρά άρχοντοκωριαπού-λα, την Μαθίλδη Μιρά, την όποια και κά-θε μία να τον κερδισθι για τον έαυτό της.

Ζούν μαζί και ο Χάινε είνε ένθουσια-σμένος άπ' το πρωτότυπο αυτό νοικοκυ-ριό τους (που δεν το εύλόγησε παπας.)

Μάταια ή Καρολίνα Ζωμπερ και ή πριγκί-πισσα Μπελτζιογιόζι προσπαθούν ν' άπομα-κρύνουν τον ποιητή άπ' την έπιρροή της νεας αυτής που δεν έχει άλλο προτέρη-μα άπ' την όρασι των 18 χρόνων της.

— Δεν έχει διαβάσει καν ένα στίχο του! την κατηγορούν.

Είνε ένα μεγάλο προτέρημα αυτό για μία γυναίκα, που θέλει να γίνθι μία μέρα και μητέρα. Μ' άγαπά γιατί είμαι ο Χάινε και όχι ο ποιητής Χάινε.

Την γυναίκα αυτήν που τού ήταν πιστά άφωσιωμένη, ο Χάινε την παντρεύτηκε μό-λις μετά 7 χρόνων συμβίωσι!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΜΕΣ

Το 1848, μία ύπουλη άρρώστεια καθή-λωσε παράλυτο σε μία πολυθρόνα τον τρυφερό ποιητή. Η ζωή του υπήρξε έκτο-τε ένα αληθινό μαρτύριο. Έξακολουθού-σε να γράφθι, αλλά μέσα σε φρικτούς πό-νους. Η Μαθίλδη υπήρξε γι' αυτόν ένας άγγελος καλωσύνης. Στο πλευρό του περ-λες την έλνε και οι δυο... αντίζη και ή Μαθίλδη, ή Καρολίνα Ζωμπερ και ή πριγκίπισσα Μπελτζιογιόζι. Άκό-

Γελωτοδεραπεία

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ...

Ο Δήμαρχος μιας πόλεως της Πε-λοποννήσου έτυχε να ταξιδεψθι κάπο-τε στην Αθήνα. Για κακή του τύχη όμως άρρώσθηκε στην πρωτεύουσα και σε λίγες μέρες πέθανε και τον έθα-ψαν στο Α' Νεκροταφείο. Το Δημοτι-κό Συμβούλιο και οι συνδημότες του τού έφτιαξαν όστόσο ένα μεγαλόνη-ρη μνημείο επί του όποίου έγγραφαν: «Ενθάδε κείται ο Δήμαρχος Α. Σ. τα-φείς έν Αθήναις!»

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Κάποιος χωριάτης ήρθε για πρώτη φορά στην πρωτεύουσα. Καθώς περνού-σε άπ' ένα κεντρικό δρόμο, διάβασε έξω άπ' ένα σπίτι την εξής φράσι γραμμένη σ' ένα χαρτί κολλημένο στην πόρτα: «Παρακαλώ, κτυπάτε τον κώδωνα».

Χτύπησε λοιπόν και ένας υπρέτης παρυσιάσθηκε μωτρωμένος.

— Έ, λοιπόν, τί θέλεις; τον ρώτη-σε.

— Δεν έβλω τίποτα. Χτύπησα το κου-δούνι επειδή το γράφει εκεί...

— Α, φαίνεται πως έρχεσαι άπ' το χωριό που τρέφουνε τα γουρούνια με κουτόχορτο.

— Ναι, αλλά στην Αθήνα βλέπω πιο περιεργα πράγματα. Θάνατε να σπρώ-χης το κουμπι μιας πόρτας και μία μαι-μού σαν και ένα πετάγεται έξω...

— Έλα, Χριστέ!...

ΤΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ,

Η υπρέτρια, που την έδιωχναν ά-π' το σπίτι που δούλευε, επειδή ήτα-νε τεμπέλα και άκαμάρα, επέμενε να της δώσουν πιστοποιητικό.

Η έξυπνη κυρία της έπιασε τότε και έγγραψε το παρακάτω πιστοποιη-τικό:

«Η φέρουσα το παρόν έμεινε στην υπηρεσία μου ένα χρόνο πλην ένδεκα μηνών. Καθ' όλο αυτό το διάστημα έ-δειξε πως ήταν ζώπλη — στο παράθυ-ρο — προσεκτική για τον έαυτό της. Πρόθυμη — σε δικαιολογίες. Προσνηής — προς τους άρρενας. Πιστή — στους εξαδέλφους της και τίμα — όταν το κάβθι τί είχε εξαφανισθί.»

Και έτσι ικανοποίησε την έπιθυμία της υπρέτριας της.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΕΛΙΩΞΕ

Ο μικρός Άντώνης ήγνε να πιάσθι δουλειά σ' ένα μανάδικο. Κάθως τρεις - τέσσερες ήμέρες, όταν γυρίζη, ένα θρόνι στενοχωρημένος στο σπίτι του.

— Τι έχεις; τον ρωτάει ή μάννα του.

— Τι θέλεις νάχω... Μ' έδιωξε τ' ά-φεντικό.

— Και γιατί;

— Δεν ξέρω... Πήγαυε και ρώτα τον.

Πηγαίνει ή μάννα του και βρίσκει τον μανάδη.

— Γιατί τον έδιωξες, κύρ Βαδίλη;..

Και έχουμε τόσο άνάγκη να δουλέψθι.

— Ναι, κυρά μου, αλλά ήτανε τεμπέ-λης

Τό μοντέλλο

Ο ζωγράφος Κουτρουγιάς μέρες τώρα τους δρόμους, εξαιρετικά στεγνοκαρπένους. Είχε αρχίσει ένα μεγάλο πίνακα «Οι θεοί του Όλυμπου». Είχε βρει μοντέλλα για τις μορφές όλων των θεών και θεαινών. Μία πραγματικά ωραία νέα πόρσε μισογυμνή για Αφροδίτη. Είχε βρει επίσης μοντέλλα «Αθηνά», «Αρεάς», «Απόλλωνος», «Ερμού», «Ποσειδώνος», «Αχαιού» και του κοινού «Ηφαίστου». Όλων τέλος πάντων «Ηφαιστου» Διός. Για τον Δία δεν κά- τάρθαν ποθενά να βρει μοντέλλο. Τού χρειάζονταν ένας γέρος κα- τόναντος, με πυκνά φρύδια, με- γάλα εκφραστικά μάτια, μεγάλη γκριζά γενειάδα, μεγαλοπρεπές παρόσχημα και αξιοπρεπές ύψος. Τέτοιον άνδρα όμως δεν εύρισκε ποθενά και ήταν εξαιρετικά στε- νοκαρπένος γι' αυτό.

Μία μέρα όμως, καθώς περ- νούσε από ένα δρομάκι είδε κα- θισμένο σε μία γωνία ένα γέρο, περίπου εξηντάρη αλλά καλοστε- κομμένο, με μακρύ γκριζά γενει- άδα ύψος μεγαλοπρεπές και σε- θάσιμο, αλλά ντυμένο με παλιο- κορούελα και τρυφερά ακαθάρτον. Ο ζωγράφος σπείθηκε έκθαμβος. Ο θρωμιάρας και κοινός ο Ζεύς που ήθελες. Μπράβο! Ελληνική, α- γιομιά χαρακτηριστική, μεγαλειό- φανος, μακρύ ακούρετα μαλλιά. Χαραγμένος τότε ο ζωγράφος πη- λιάσε τον γέρο που φαινόταν πως ήταν ρακοσυλλέκτης. —Μπαρμπα του έπλε, μου ά- ρεσε το κεφάλι σου! —Μου χρειάζεται κι' έμένα, τον απάντησε άταρχος εκείνος. Δεν τό πούλαω. —Δεν πρόκειται να τό άγο- ράσω. Άκούσε τι θά γίνη. Είμαι ζωγράφος και πού χρειάζεται ένα μοντέλλο σαν έσένα ακριβώς για

να τελειώσω έναν τίνακα. Έρχε- σαι να ποζάρης κάθε άπόγευμα στο άτελιέ μου προς έκαστο φράγ- κα την ήμερα. —Ο γέρο - κουρελιάρης νόμισε στην άρχή πως είχε να κάνει με κανένα τρελλά. —Δεν μ' άφίνης χριστιανέ μου, στα χάλια μου! του έπτε. —Ο ζωγράφος όμως τούδωσε να καταλάβη πως ούτε τρελλά ήταν ούτε άστευευστον κι' έτσι έκλει- σαν συμφωνία. Τούδωσε τριακόσια φράγκα προκαταβολή και τού έπτε: —Είσαι πολύ βρώμικος. Με τά λεπτά του σου έδωσα θά πιάς λοι- πόν να πλυθής και να πετάξεις αυτά τά βρώμικα κουρελία πού φο- ρείς. Αύριο τό άπόγευμα θά σε περιμένω στο άτελιέ μου. Πάρε και την κάρτα μου. —Σύμφωνοι! έπτε ο ρακοσυλ- λέκτης. Θά έλθω, μην άφαισά- λετε γι' αυτό. Έέ άλλου είμαι γνωστός στη γειτονιά.

Την άλλη μέρα τό άπόγευμα ο ζωγράφος άκούσε να χτυπάη τό κουδούνι της πόρτας. —Θα έινε ο Ζεύς! σκέφτηκε χαρούμενος. —Εμπρός! φώναξε. —Η πόρτα άνοιξε και παρουσιά- σθηκε ένας κύριος πενήντα πέντε περίπου έτών πού έμοιαζε σαν νοικοκύρης με τά κυριακάτικα του. Φορούσε άσπρο ποκάμισο, υπλό κολάρο, μακρύ γραβάτα, βελόδα, κροτούσε στο ένα του χέρι τό ψηλό καπέλλο του και στο άλλο ένα μπιστούνι με έπι- χροστύ λαθή. —Τι θέλτε κύριε; τον ρώτησε ο ζωγράφος. —Δεν με άναγνωρίζετε; —Ο ζωγράφος τον κύτταξε κα- λύτερα και έβλεπε τίς φωνές. —Βλάκα! 'Ηλίθιε! Κτηνος!... Τι έκαμες μωρέ; Από Ζεύς σου ταξιδιούσ δημοδιδάσκαλε! —Κάθω και καταλάσες, ο ά- ειοπρεπής εκείνος έπιοκέπητη ή- ταν ο κουρελιάρης και βρώμικ- ήνης ρακοσυλλέκτης της προηγου- μένης ήμέρας, ο υπομήριος Ζεύς ο άποιος παίρνοντας τά τριακόσια φράγκα πήγε στο μπάνιο και πλύ- θηκε κατόπιν πήγε στο κουρείο και έκοψε τά μαλλιά του και έβ- ρισε τά γενειά του, πετώντας δε τά κουρελία του, ντύθηκε σαν άνθρωπος.

Και τώρα, μη μωρώντας να έξήγηση την άναγκάση του ζω- γραφού, σηκώσαν μπροστά του άναυδός. —Βρε άθεόφοβε τί μασκάρει

ήκες έτσι; ξαναφώναξε ο ζω- γραφός. —Κύριε, σας παρακαλώ! Τι δηλαδή μασκάρησκα; Δεν μου είπατε να πλυθώ και να άνθρω- πώσω; 'Η... πως δεν άξίζουμε να ντυνόμαστε κι' έμείς επειδή εί- μαστε πτωχοί ρακοσυλλέκτες; —Γέρο - ξεκουτιάρη, αούρια- ξε ο ζωγράφος, τί μουκανείς!... Τι να σε κάνω μωρέ τώρα καθώς έινες; Συνταξιοόχο δημοδιδάσκα- λω θά ζωγραφίσω έγώ ή Δία; Ω συμφωνία μου! Πρέπει να πε- ριμένω τώρα τούλάχιστον τρείς ήμνες ως πού να ξαναγίνης... Θεός! —Ο γέρος τον κύτταξε με ύφος άποδολωμένο. Για μία στιγμή του πέρασε ή ιδέα πως ο ζω-ά- φος τρελάθηκε. Κάσου από μπροστά μου! φώναξε εκείνος. —Και τά έκαστο φράγκα την ήμερα; ρώτησε με άφέλεια ο γέ- ρος. Έγώ κύριε πήκα σε έξο- δα. Πλυθήκα, μπαμπερίστηκα, άγύρασα ρούχα με δόσεις, λογα- ριάζοντας πως έτσι θά έξοφάσα- λica πενήντα φράγκα εισόδημα την ήμερα. Και τώρα τί θά γίνη; —Ο ζωγράφος καταπραυνήθηκε λίγο και τού έπτε: —Άκούσε κουτεντέ μου έγώ σε ήθελα όπως ακριβώς ήσουν χθές, με τά μαλλιά και με τά γενειά. Όσο για τά ρούχα δεν μ' ένοιαζε γιατί θά σ' έντυνα με μία κόκκινη χλαμύδα. Τώρα όμως μου χλάσες όλα μου τά σχέδια. Πάρε λοιπόν, άλλα τριακόσια φράγκα και ξαναγύρισε έδώ σε τρείς ήμνες, όποταν θά έχουν ξα- ναγίνει πάλι τά μαλλιά σου και τά γενειά σου. Πρόσεξε όμως με- χρι τότε να μη πληρώσης ψαλλί- δι ή ευραφι, γιατί τότε χαλάει ή συμφωνία μας! —Μωρέ όλοι αύτοι οι καλλι- τέχνες έχουν στριμμένη τη βίδα! μουρμουρίζει ο γέρος κατεβαίνον- τας ή σκάλα του άτελιέ. Σε πα- ρακαλούν να πιάς στο σπίτι τους και τά παίρνεις έκαστο φράγκα την ήμερα όταν φοράς τά κουρε- λια σου και έινε τό κεφάλι σου και τό πηγούνι σου φορτωμένα τριχές, και σε πετούν έξω με τίς κλωστήρες άμυδρουνές και άν- θρωπώεις. —Θέλει, σου λέει, ο ζωγραφιστή τον Δία. Σέματός ο Δίας αυτός δεν εύρίζεται ποτέ πού!... Περιμένε τώρα, σου λέει, να ξαναγίνης όπως ή. Δεν έινε στα καλά του αυτός ο άνθρωπος. Έτσι έινε όλοι οι καλλιτέχνες! Για δέσιμο!

ΣΩΡΖ ΣΡΙΟΛ

Οι λωλάδες της ΕΟΤΑΛΙΑΣ

Ο κλεί-δωνας

Η ιστορία αυτή της Έφταλίας έ- πρεπε να δημοσιευ- θή στο προηγούμε- νο τεύχος. Μα στο τεύχος εκείνο ήταν ανάγκη να σάς πα- ροισάσουμε την Έ- ταλία, να σας γνω- ρίσουμε τό νέο μας θαύμασιο και ξεκαρ- διστικό τυπο της Σμυρνήας. Γι' αυτό δη- μοσιούμε τον «Κλειδών» σήμερα, λίγο καθυστερημένον, άλλ' άπολαυστικώτατον.

Τό περβολάκι της Έφταλίας με τη δα- σωτή κληματαριά και όλόγυρα με τίς γλάστρες, βασιλικούς, γαρουφαλές, μαν- τζουράνες, έτσι σιωπηλά, λιγνόφωτο, είχε κάποιο άποκόσμο μυητήριο που ταίριαζε σε μαντείο τύχης. Εκεί λοιπόν όλες από τό συνοικισμό γρήες, κορίτσια, γυναικές, παιδιά, τομπερία, κουρεμένα κεφάλια, πλοήφους, φακίολα, άνακατωμένα με μία άνησυχη απαντοχή μαζεύτηκαν να άνοι- ξουν τον κλειδών.

Από δρομάκι της Έφταλίας σκεδίαζε τό τί θα πη όταν κάθε μία να θάληη τ' ά- χτι της! Έστειλε τή Ντουντού την άδερ- φή της να φέρη («Τ' άμλιτο νερό») σ' ένα πηλίνο κανάτι, τό σέπασε με κόκκινη σκέπη και τ' άφισε όλη τη νύχτα στη τα- ράσα της να τό μυρώσουν οι Μοίρες.

Μιά - μία έφθαναν όλες, ή Μιλανθή του Παναγία, ή Ευφρονια του Μουκατατζή, ή Μαλαματένια με τη νύφη της, τά κορίτσια του Πρασάγκουρα, ή Βασιλική ή χήρα ή Άλυσσάδω, ή Μαλαχταργιάδενα, ή Ντου- ντούκενα, και ή Ούρανια του Τριλάλα.

Πρόσχαρη δαχούνταν ή Έφταλία κι' έ- λεγε:

—Μικρό τό σπίτι, μα μεγάλη καρδιά! Περάστε καλέ! Κοιπάστε! Στο περβολά- κι!

Σέ λίγο ήρθε και ή πεθερά της Έφτα- λίας με τίς κόρες της, την Πάτρα και τη Βενετία στεγνές, ξερακιανές, και άσου- λουπτες.

—Καλώς τη μητέρα, καλέ τί όμορφίες είν' αυτές, έπτε στις δύο γεροντοκόρες, εώς περιμέναμε ν' άρχίσουμε. —Ενα κοριτσάκι ως δέκα χρόνων - ή Πελαγία - έπλησίασε άνασκουμπήθηκε κι' έδωσε τό κεράκι του μέσ' τό κανάτι.

Η κρίσιμος στιγμή έφθασε, οι όμιλεις παύσανε, τά μάτια γύρω δεν ξεκολλούν από τό κανάτι, σαν να ήθελαν να μπου- ντό τό βάθος να δούν γρήγορα την άποφα- σή της Μοίρας.

Η Έφταλία με ύφος παλνός τραγυ- δού άρχισε: Γάδαρος είνε γάδαρος έστω κι' άν θάλη σέλλα κι' ή γρηά πού όμορφίζεται δεν γίνεται κοπέλλα. Τό κοριτσάκι έβγαλε ένα κλειδάκι ρο- λογιού, ήταν της Ούρανίας.

—Αχ αυτή ή Έφταλία, αιώνιως μουζε- δίρια και σφιγκα, είπαν όλες μαζί.

Η Ούρανία πήρε τό κλειδάκι της και θυμωμένη καί άβρισμένη τραβήχθηκε. Και εξακολουθούσαν τό διατικά και έ- θγαίνουν από τό κανάτι, υποσχέσεις, άνα- στεναγμοί, και γύρω από τά πρόσωπα περ- νούσαν άκτινες χαράς, σύννεφα λυψής και ίσκιος άμφιβολίας άν ο χρησμός ή- ταν άόριστος.

Σέ λίγο έπτε πάλι ή Έφταλία: —Από μπρός βρωμί θρουαλίας κι' από πίσω κατουραλίας ως κι' ή θάλα πού πατεί ως κι' έκείνη φτωματεί. Η Πελαγία έβγαλε ένα σιντεφένιο σταιρουδάκι.

—Ηδίο, καλέ! Τση Μιλανθής! Τση Μιλάν- θης. Τό τί έγινε δεν λέγεται, φωνές, πα- ράπονα, άναστάσεις, μεγάλο κακό.

—Καλέ αυτή σήμερα μάς άφηρε έδώ να μάς σκυλοθρίση! Άκου να σου πώ, Μιλανθή μου! Μη θυμώνης, αυτά ήτανε, κερά μου, τό κι- σμέτι σου, έπτε ή Έφταλία και έξακολου- θησε λές και διαζότανε να προφτάση να παραλάβη και τίς άλλες.

Δεν με πονούν οι μαχαιριές πώχω άπ' τους έχθρούς μου μόν' με πονούν οι τσαγκουρνιές

πώχω άπ' τους δικούς μου. Η μικρούλα έβγαλε ένα δαχτυλίδι, ή- ταν της Πάτρας. —Τό ξέρω πάλι τό φαρμάκι της, έπτε έμπιστευτικώς στη Μουκατατζή ή Ντου- ντούκενα. —Μά ή Έφταλία ξεροκαταπίνοντας έξα- λούθηκε:

Πεθερά κρεμμύδι σάπιο κάθε δαγκανά και δάκρυο. Τό κοριτσάκι έβγαλε τη ταμπακέρα τση κόνα Σουλτάνας - λές και τότε άρ- μινεμένο τό βρωμιάρικο!

—Καλέ Έφταλία, λυσόχορτο για ά- φρό τση καμψίας ήφαγες σήμερα; Ντρο- πή σου.

Κι' εύθως έγενεφ ή μία στην άλλη να μη την άφήσουν να ξαναπή άλλο και θγά- ζαν τά σμιάδια πανωτά και τά διατικά άντικρυστά.

—Καλέ, μητέρα, ή άράδα σου, πές και σ' ένα τραγουδάκι, είπαν ίκετευτικά ή Πάτρα και ή Βενετία.

Και ή πεθερά της Έφταλίας για να εκ- δικηθή με μία σκληρή έκφραση κακίας έπτε:

Δεν τώπιζα δεν τώλεγα κι' ούτε στο νού μου τάχα ν' άφήση ο γυιός μου τό κοντό να πάρη τη μιλόχα!

Κι' έσυρε ή Πελαγία μία καρφίτσα. —Καλέ της Έφταλίας, της Έφταλίας! φώναξαν όλες μαζί με ίκανοποίηση.

Μά πανούργα και παμπανήρη ή Έφτα- λία έκανε πως δεν τό κατάλαβε, και έπτε με άδιαφορία:

—Να πώ κ' εύώ καλέ ένα πού θυμήθηκα. Κι' άρχισε μ' ένα ύφος πούσταζε περι- φρόνησι είκοσι τεσσάρων κορατιών!

Με μία ότρα μεταξωτή θέ ν' ανεβώ άπάνω έσ' άν θάλης στέφανο Τουρκάλα να πεθάνω.

Η μικρούλα έβγαλε με τό κεράκι της ένα βραχιόλι.

—Ηδίο, καλέ! Τση Βενετίας! Τση Βε- νετίας!

—Α, ώσπερ αύτό και μη παρέκει, Έ- φταλία μου, ξεφώνισε ή πεθερά της, και οι ματιές της άστράφταν σαν σπαθία. Τί τσαγκουρνιές, τί κατουραλίας, τί κρεμμύ- δια σάπια, μάς είπες και παραβέφαμε. Άλλά τώρα να πής και στη Βενετία μου πως δε θά θάλη στέφανο, ντροπή σου! Διαβόλου ντουζνταμπάνες! Άσκημη!

—Άσκημες και ντουζνταμπάνες είνε οι γεροντοφόρες, οι κανκάνιες, οι κό- ρες σου! έπτε ή Έφταλία και πήδης σά να τη δάγκασε σκυροπός.

Και ο καυγάς άναψε σά καλά. έβριζε ή μία, έβριζε ή άλλη, φωνές, λιγνοθυμίες, κατάρες, κατακεφαλίες, μαζιλάρια, σιλέ- δες, καρέγλες αναποδογυρίσανε, όπου φύγει - φύγει, ο κόσμος χαλούσε.

Τό πρσί ή Έφταλία φροκαλούσε τό περβολάκι της και συμμαζεύε τα συντρίμ- ματα: ένα χτενάκι της Πάτρας, μία καλ- τσοδέτα, μία τούφα άσπρα μαλλιά, άσφα- λως τίς πεθεράς της, ένα σκυλαρικό ό- λα λάφυρα άπ' την χθεσινούδαρνη μάχη.

Και ή Ντουντού πού τάβλεπε σκαμένη στα γέλια, της έπτε:

—Μπράβο, όταλία μου, και τού χρόνου, πάντ' άξιο.

Σ. ΡΩΝΑΣ

Τα Ντέρτια του ΚΙΡΚΟΡ

Καυγάς

Τό Τακούι να θυγ- δώ τέλει τό θράδω. Άμάν, για- θρούμ, πού τά πα- με; Όπου τέλεις, τζάνεμ, όπου τρα- βάει καρντία σου, λέει ο Κίρκορ.

Τακούιτσα χαρού- μενος, ίφκαριστή- νος ένεταί. —Άμάν, Κίρκορ, πολύ άγκαπώ φεγγά- ρι έξερκοιόν, ένχτρομές να κάνη.

—Πάμε στη όάληρο; Κοντά στη γιολιάς μεραμπερ κατιομέ- νος; τάλασσα πονδάρια μάς ήδρεξε, κέ- φι κάνανε, τραούντια λέμε.

Τό ίβραντι άργά σπιτί ύρίσαμε, στο ντρόμο ένα πολύ μελαλιδικό μαχαλά πε- ράσαμε, καφενές μέσα πέντε μπολλούς, κρεμαντάς, πολύ γκεβεζέ, πρόστυχα λό- γος φωνάζανε. Τακούιτσα άσκημη τσάτι- σανε!

Κλάμματα άρκισμένος Τακούιτσα κά- νει.

Τυμμένος ένηκα, αίμα μου στο κεφα- λι άνεδασμένος ένεταί, μάτια μου γουρ- λωμένος ένηκα, χείλια μου γλώσσα μου ξεραπτε, ρουτουγία μου φυσάει ξεφυ- σάει. Τηρίο ένομαι, λόγο γυρεύω.

—Ούλάν έτεφίζι μπέ; 'Γναίκα μου έτοι- μίκανε; ότου! Άλλάχ μπελά θερσίν, ή- φώναζε.

Αύτός τά πέντε κρεμαντάς, μέσα κα- φενές χαμπερμιο γιόκι! Σιρί κάνουνε Τα- κουίτσα καλτάκα, κάρα - καππέ! φωνάζου- νε, κόσμος γύρω ξεκαρνημένος ένεταί.

Ντέν βάσταζε πιά. Ψυχή μου φύσκω- σε, τρίαχ μου σκυβήθηκε, λεονταρί ένη- κα! Βάλαί - μπλάι! Τώρα τά ντίς, μέ- σα εύώ παμενός μούτρα τους μουάλεμι τά κανώ! Άπ' τά παρατρί και τά πέντε τά πετάξω ντρόμο σαν ψεύχουλα! Έσ' τέ- λω ένα - ένα τώρα να μετράς Τακούιτσα.

Κουράγιο ήκανα, καφενές μέσα ήμπί- κα. Άμα ούλο ματζί άπάνω μου ήπείσα- νε! Πάτ - κιούτ σκαπία μούτρα μου ή- νώσανε, άλλος καρέγλες άρπάξανε, άλ- λος γροντιά μάτι μου. Άλ σουνού, άλ μπουνού, μούρο στο ίζλου ήμεναν κάνα- νε, κόκκαλα μου ήπείσανε, ένα κουβάρι άπό τά παρατρί έμένα δώ πετάξανε.

Ίκοτεινά ήτανε, Τακούιτσα θαρρεί πρ- ως κρεμαντάς έινε.

—Άφερμη! Μπράβο! ήφωναζε ίφκα- ριστήμένος ένεταί, με τό καρντία της γέ- λασε κι' άρχινεψε να μετρή:

—Ένα!... —Στάσου, μπέ! Στάσου, Τακούιτσα, φώναζε, μη μετράς άκόμα, έγκω είμαι!!

ΚΙΡΚΟΡ

ΝΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕΘΑ

Ο δάσκα λ ο ς. —Δυό άνθρωποι είνε πολύ πλούσιοι, 'Ο ένας έχει πλουτίσει με την εργατικότητα του και ο άλλος με ψευ- τίες και άπάτες. Ποιον από τους δύο πρέπει να μιμηθώ;

Ο μικρός Ι ο σ α κ. —Σας παρακα- λώ, κ. καθηγνήτα, ποίος από τους δύο είχε περισσότερα χρήματα;

Ο ΛΟΓΟΣ

Μεταξύ ημεών: —Τι πληρώνεις στο ξενοδοχείο, πού κοιμάσαι; —Πρόστιμο... —Γιατί; —Κοιμάμαι στα παγκάκια. Και με γρα- πώνει ο πόλιωμα.

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΗΘΕΛΕ

Ένας έμπορος γραμματοσήμων επρό- κειτο ν' αναχωρήση για τον γύρο του κό- πλοιο να τον άποχαιρέτηθ. Τόν άγκάλασε με κλάμματα και άρχι- σε να τον παρακαλ:

—Μπιά, αγαθήμεν μου Μπιά! Θά εξα- κολουής άκόμη να μ' αγαπάς όλον τον ύπόσχεσαι, ότι θά μου γράφεις από κάθε χώρα που άς έπισκεπτεσαι;

—Μου έπες αύτην την υπόσχεση από άγάπη ή επειδή μαζεύεις γραμματόσημα;

Τό λακρινί του Θρασύβουλα ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ

Βρέ άρχισα να τά χρειά- μ' αυτές τίς δηλητηρία- πού κάνουν τόσο κρότο. Έχουνε γίνει πλέον μι- τρομαχική επιδημιά - και ήρθε να μπουλότο!

Φοβάμαι πιά - μα τό Χριστό - μήπως δηλητηριαστώ κι' εύώ καθώς κι' οι άλλοι γι' αυτό χωρίς πολλά (λίμα) ζώ με σπουδαία φρο- (νιμα) και προσοχή μεγάλη! 'Ηνουν, τούτεστι, δη- (λαδ), δεν τρώω πλέον ό,τι- (δ), για ναχω την υγεία (μου), διαίτα κάνω και νη- (στε), και δεν φιλω ούτε γι' (άσπε), ποτέ την πεθερά (μου)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Στο περιθώριο της έπικαιρότητας Τρομακτικές όμαδικές δηλητηριάσεις

Ένα χωριό όλόκληρο πού άφανίζεται από τά μαγιάκια φάρια. —Τό πάθημα των χωρικών του Λινέο. —Θρήνος και όδυρμός. —Ο θάνατος βρίζει. —Τί λέγει ή ιστορία για τό τρομερό θανατικό. —Θρύλοι και παραδόσεις. —Φαντάσματα και θροκολάκες. —Η έκδίκσις των ψαριών κτλ. κτλ.

Οι δηλητηριάσεις από τρώ- φια, πού έσημειώσαντε τελευ- ταιώς, καθιστούν έπικαιρες μερι- κές χαρακτηριστικές περιπτώσεις όμαδικών δηλητηριάσεων, πού συνέ- βησαν ιστορικές, στα χρονικά των άτυχημάτων και των έγκλημάτων. Γιατί πρέπει να σημειώη ότι οι όμαδικές αυτές δηλητηριάσεις δεν ήσαν όλες τυχαίες. Πολλές άφει- άλλες πάλι ήσαν έργο φροβερών έξετελεσαν τά άπαισία σχέδια των με άνατρηχιαστική ψυχραιμία...

Στη κατηγορία των όμαδικών δηλητηριάσεων πού όφειλόνται σε καταστάσεις ήν πρώτους να τού ισοπαικού χωριού Λινέο, όπου, οι 1030 κάτοικοι, ένα ώ- ραιο πρωί τού 1612 κατελήφθησαν όλοι άνεξαρτήτως από τρομερούς πόνους στο στομάχι. Έως τό βράδυ είχαν πεθάνει τούλάχιστον οι μισοί κάτοικοι και την άλλη μέρα δεν έξισαν παρά περί τούς 300. Από αύτούς, όσους μπόρεσαν έπλησαν τά βουνά, άφρίνοντας πίσω τους τά σπείρια όπως ήσαν, τά πτώματα ά- φαφα και τούς έτοιμοθάνατους να

βογγούν από τούς μαρτυρικούς των πόνους. Τό χαρομένο χωριό, πού βρισκόταν στο μισό ενός γρα- φικού κολλήσκου τού Άτλαντικού, είχε μεταβληθεί μέσα σε λίγες ώ- ρες σ' έναν τόπο κώσσεως... Τόσος ήσαν ό πανικός τών έλαχίστων κα- τίκων πού επέζησαν, και τέτοια ή ή φρίκη τού κόσμου πού πληροφο- ρήθηκε με τρόπο τό φοβερό περι- στατικό, ώστε κανείς δεν τόλμησε να ξαναγυρίση πιά στο μικρό ρη- μαγμένο χωριό, πού τό είχε έρη- μώσει ο θάνατος.

Και σήμερα άκόμη. Ένα είδος δεισιδαιμόνος φόβου άποκαρπνεί τον όδοιπόρο από τό καταρα- μένο έκείνο μέρος, και οι γέροι ναυτικοί πού περιπλέον τις άκτές τού Λινέο άπομακρύνονται όσο μπορούν από τον κολήσκον, διηγου- μένοι στους ναύτες, παράξενες ιστορίες φαντασμάτων πού προέβ- λουν άπ' έρείπια τού τραγικού χω- ριού και περπατούν στις άκρογυα- λίες, ή άκόμα ιστορίες μυητρια- δών φαρμακίων πού άρμενίζουν εκεί γύρω έχοντας για τιμωγήν τους κάποιο σκελετό και για πλη- ρωμα φρικαλέους νεκρούς...

Πώς και γιατί έπτε τό φοβερό θανατικό στο Λινέο κανείς ακριβώς

δεν έξέρι. Τό ότι πάντως οι κά- τοικοι τού πεθάναν από δηλητηρί- σαι εξακριβώνεται από πολλές μαρ- τυρίες και περιγραφές χρονικο- γραφών της εποχής. Ο άδής Χονάν ντε Ραμπεθ, σε μιάν από τίς έπιστολές του, πού δημοσιεύ- θηκαν τό 1662, περιγράφει ως έξης τά τραγικά γεγονότα:

»Η τρικυμία, από πολλές μέρες λυσσομανούσε στην άνοικτή θάλα- σσα, και όλα τά πλοία τού Λινέο είχαν ποδίσει στο σιγούρο λιμάνι. Οι εύσεβείς και έργατικοί αύτοι άνθρωποι πού άπολύσαν από την ψαρική, ήταν άπελπισμένοι, γιατί δεν μπορούσαν να μεταφέρουν στις γειτονικές πόλεις τά άφθονα ψάρια πού είχαν πιάσει. Κάθε τόσο έ- καναν προσευχές να σταματήσει τό κακό και να μπουρέσουν να φορτώ- σουν τίς ψαροβαρκές τους, άλλώς τά ψάρια τους θά βρωμιούσαν ά- πώλητα. Όμως ο Πανάγσθος δεν εύδοκούσε να τούς εισακούση και φαινόταν μάλιστα ότι επενέθη ο Σατανάς, για να προέξηγη τη συμφορά...

»Η διαβόλική του έπέμβασι φανερώθηκε τό πρωί στις 3 Μαρ- τίου, όταν στη μικρή αγορά τού χωριού τρεις άνθρωποι έπσαν χά- μω ούρλιάζοντας. Οι θρήνοι τους ήσαν σπαρακτικόι και τά σώματά τους δέρονταν και συγκλονίζονταν από τούς πόνους. Τά πρόσωπα και τά χέρια τους ήσαν μαυρίσει κι' έβγαζαν κίτρινο άφρό, από τό στόμα τους. Περιεργά και έντρομο τό πλήθος της αγοράς συγκεντρώ-θηκε γύρω τους, ώπου, ύστερ' από λίγο άκούστηκαν σπαραχτικές κραυγές άπ' την άλλη άκρη της πλατείας και μία γυναίκα με τά δύο της παιδιά σωριάστηκαν χάμω.

14

15

17ο - "Αι τι νομίζεις; Είπε κουνώντας το κεφάλι η γερνότησα. "Όλο και έλπιζαμε από χρόνο σε χρόνο και γιατρέμο δεν έχει."

- Και μένα ο άντρας μου είναι όκτω χρόνια στο σανατόριο, είπα μια κυρία. "Ατιμην αρρώστεια. Αν όμως, το προλάβετε, μην ανησυχείτε. Θα γίνει γρήγορα καλά."

- Το προλάβαμε, φώναξε σχεδόν η Νέλλη.

"Επειτα σαν μαχαιριά στην καρδιά της θυμήθηκε τις θλιμμένες φυσιογνωμίες των γιατρών."

- Το προλάβαμε, ψιθύρισε μιλώντας μοναχά της. Αν δεν το προλάβαμε; Αν δεν ξανακατέβη από αυτό το βουνό ο θάνατος; Αν, μια μέρα που θάρρο να ρωτώ πως είναι, ιδώ πρόσωπα θλιμμένα, θλιμμένα θανάσιμα;

Δάγκωσε το μαντίλι της για να μη ξεφωνιέται. Οι λυγμοί έβρισαν.

- "Α, όχι δα κι έτσι! της είπα μαλακά ένας μεσοκόμος κύριος. Πρέπει να κάνετε υπομονή. Εγώ, την περασμένη εβδομάδα έφερα εδώ τη μοναχοκόρη μου. Είκοσι χρόνων, νά, μια κοπελλίτσα σαν και σάς. Πώς την άρπαξε την καταραμένη την αρρώστεια; Τίποτε δεν της έλειψε στη ζωή... Έτσι το θέλησε η μοίρα. Μα έλπιζω. Έλπιζω, πως θα μου την κάνουν καλά."

"Όλοι άρχισαν να της μιλούνε. Την παρηγορούσαν, λέγοντάς της ο καθένας το δικό του πόνο. Η Νέλλη νόμιζε πως άκουγε, μα μέσα στο μυαλό της όλα μπερδεύονταν."

"Ήταν νύχτα πιά όταν έφθασε στο σπίτι της. Η υπηρέτρια είχε κοιμηθεί τα παιδιά. Αυτή, έπεσε όπως ήταν στο κρεβάτι της. Για κάμποση ώρα, νόμιζε πως θα πέθαινε από το κλάμμα και από τον καύμο."

"Η Βούλα, η υπηρέτρια, τα είχε χαμένα. Έκλαιγε και αυτή και ψιθύριζε: - Μη κάνετε έτσι, κυρία, μη κάνετε έτσι..."

Θα ήταν μεσάνυχτα, όταν σταμάτησε το κλάμμα η Νέλλη και σηκώθηκε. - Πήγαινε να κοιμηθείς, είπε στη Βούλα.

Αυτή άρχισε να τριγυρνάει σαν χαμένη ψυχή στο σπίτι. Κιττάζε γύρω της τα πράγματα σαν να τάβλεπε για πρώτη φορά. Δάγκωνε τα χέρια της για να μη ξεφωνιέται. Τώρα καταλάβαινε πως τρελαινόταν οι άνθρωποι από τη λύπη.

- "Ο θάνατος στο σανατόριο... Ο θάνατος στο σανατόριο. Αρρωστος! Θέσικος! Έ-Ο άντρας που αγαπάς, ο άντρας που είναι για μένα ο κόσμος όλος!"

Η απελπισία την έκανε να επαναστατήσει. Τρεβόσε τα δόντια της, τις γραδιές για το ξεχείλισμα αυτό της απελπισίας, μπορούσε να αντιδράσει. Η συμφορά αυτή ήταν ανώτερη από τις δυνάμεις της. Τό καταλάβαινε, πως ορισκόταν κοντά στην τρέλλα.

Σημείωνε σχεδόν πια όταν έπεσε πάλι στο κρεβάτι της. Ήταν πτώμα από την κούραση. Κάθε της νεύρο πονούσε. Μα το πρώτο, στην συνθησισμένη ώρα που ξυπνούσε, ενώ καταλάβαινε πως ήταν άρρωστη, πως θάθελε να μείνει πάλι στην άρρωστη, κρεβάτι, σηκώθηκε.

- Δεν καθόσατε στο κρεβάτι, κυρία; είπα η υπηρέτρια. Είσαστε τόσο κλημν... - Όχι, αποκρίθηκε η Νέλλη σφιγμένα τα δόντια της. Δεν είναι καιρός για να προσέξω τον εαυτό μου, Βούλα. Πρέπει να δουλεύω τώρα διπλά."

Μηχανικά έκανε τις συνθησισμένες της δουλειές στο νοικοκυριό, έπειτα τα μαθήματά της και το απόγευμα ρίχτηκε στο έργο χειρό της, λές και ζητούσε από αυτό

παρηγοριά. Και το άλλο θράδυ πιά, τα μάτια της έκλεισαν μόνα τους από την κούραση. Η δουλειά έωσε το λογικό της.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Τα χρόνια που πέρασαν μετά απ' αυτή την ανοϊστική μέρα, πέρασαν σαν πένθιμη συνοδεία μαυροφορεμένη. Καλοκαίρια, δι-χωρίς τη χαρά της ζωής, φθινόπωρα, που έφερναν το σπαργμό, χειμώνας δίχως ξεστασιά, άνοιξης χωρίς φτερουγίσματα της καρδιάς.

Σα να ήταν δεμένη σε κάποιον άορατο ζυγό, δούλευε η Νέλλη μηχανικά. Νοικοκυριο, μαθήματα, κέντημα. Τα παιδιά, με γαλόνια είχαν πιά πολύ κούραση, πιά πολλές έννοιες.

Η Λίνα πήγε στο σχολείο. Άγριμ, κα-θώς ήταν, θεότρελλο, ανάγκαζε την Νέλλη να πηγαίνει κάθε δύο μέρες σκε-δόν για ν' άκουη παράνοια. Τιμωρίες, ζύ-λο, δεν ωφελοούσαν σε τίποτε. Η Λίνα γι-νόταν χειρότερη. Με το καλό πάλι, έπαιρ-νε πιά πολύ αέρα.

Στο πρόσωπο, άγγελος και διάβολος μα-ζί. Τα όλοφανα μαλλιά της, την έκαναν να φαίνεται σαν τη Χερουβείμ που ζω-γράφισαν οι ζωγράφοι της Άναγεννήσε-ως. Μα τα μαύρα της μάτια είχαν τέτοια ταπεινότητα, και τα άλικά της χείλη τέτοιο παραξένο ύφος, που και ως ήταν μονάχα επτά ετών, οι άντρες γύριζαν και την έ-κιντάναν κιόλας στο όρομο. Αυτή ένοιω-θε την όμορφιά της, κιντάνονταν στον κα-θρέφτη όπως ολόκληρες και έκανε τη Νέλλη να μαρτυρή κυριολεκτικά με τον ατίτασσο χαρακτήρα της.

Η Μελίτα ήταν τεσσάρων ετών τώρα. Πιά γλυκό πλασματάκι δεν υπήρχε στον κόσμο. Υπέφερε χωρίς παράπονο όλες τις ιδιοτροπίες της Λίνας. Μονάχα, όταν η μεγάλη το παρόκανε, τα μάτια της μι-κρής δούρκωναν και το μικρό της στήθα-κι φούσκωνε με πνιγμένα αναφυλλτά. Δεν τη μαρτυρούσε όμως ποτέ στη μαμά της. Ήταν ένα ευγενικό πλασματάκι, κλεισμένο από αυτή την ηλικία κιόλας στον εαυτό του. Σκόρπιζε γύρω της έναν αέρα γεμάτο καλωσύνη και όμορφια.

Το χρόνο αυτό που πήγε η Λίνα στο σχολείο, πούλασε η Νέλλη το σπίτι της. Ήταν αναπόφευκτη ανάγκη. Δεν χωρού-σε πιά άλλη λύση. Όλα τα χρυσάφια της είχαν πουληθεί. Η δική της εργασία δεν έφθανε ούτε για τα δικά της άτομι-κά έξοδα καλά - καλά. Πώς θα ζούσαν τα παιδιά; Πώς θα πλήρωναν στο σανατό-ριο για το θάνατο;

Το πούλησε κρυφά από τον άντρα της και έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Τα χρόνια κυλούσαν και πάλι. Τα λε-πτά από το σπίτι λιγόστευαν, λιγόστευαν. Η Νέλλη τα παρακολουθούσε με τρόμο. Και κιντάνε στα μάτια τους γιατρούς. Δυό φορές την εβδομάδα, με τις βροχές και με τα χρόνια, με το λιότερο με ό-ποιον καιρό, πήγαινε όλα τα χρόνια απάνω στο σανατόριο. Και οι γιατροί, έλο της

καί έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Τα χρόνια κυλούσαν και πάλι. Τα λε-πτά από το σπίτι λιγόστευαν, λιγόστευαν. Η Νέλλη τα παρακολουθούσε με τρόμο. Και κιντάνε στα μάτια τους γιατρούς. Δυό φορές την εβδομάδα, με τις βροχές και με τα χρόνια, με το λιότερο με ό-ποιον καιρό, πήγαινε όλα τα χρόνια απάνω στο σανατόριο. Και οι γιατροί, έλο της

καί έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Το πούλησε κρυφά από τον άντρα της και έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Τα χρόνια κυλούσαν και πάλι. Τα λε-πτά από το σπίτι λιγόστευαν, λιγόστευαν. Η Νέλλη τα παρακολουθούσε με τρόμο. Και κιντάνε στα μάτια τους γιατρούς. Δυό φορές την εβδομάδα, με τις βροχές και με τα χρόνια, με το λιότερο με ό-ποιον καιρό, πήγαινε όλα τα χρόνια απάνω στο σανατόριο. Και οι γιατροί, έλο της

καί έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Το πούλησε κρυφά από τον άντρα της και έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Τα χρόνια κυλούσαν και πάλι. Τα λε-πτά από το σπίτι λιγόστευαν, λιγόστευαν. Η Νέλλη τα παρακολουθούσε με τρόμο. Και κιντάνε στα μάτια τους γιατρούς. Δυό φορές την εβδομάδα, με τις βροχές και με τα χρόνια, με το λιότερο με ό-ποιον καιρό, πήγαινε όλα τα χρόνια απάνω στο σανατόριο. Και οι γιατροί, έλο της

καί έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Το πούλησε κρυφά από τον άντρα της και έμεινε μέσα, πληρώνοντας ενοίκιο. Ή-ξερε πως θα τον πίκρανε πολύ αν του το μαρτυρούσε. Άρκετά συχνά τον έπαινε τον ίδιο η απελπισία. Και έλεγε πως εί-νε θάρος, άχρηστος στη ζωή.

Τα χρόνια κυλούσαν και πάλι. Τα λε-πτά από το σπίτι λιγόστευαν, λιγόστευαν. Η Νέλλη τα παρακολουθούσε με τρόμο. Και κιντάνε στα μάτια τους γιατρούς. Δυό φορές την εβδομάδα, με τις βροχές και με τα χρόνια, με το λιότερο με ό-ποιον καιρό, πήγαινε όλα τα χρόνια απάνω στο σανατόριο. Και οι γιατροί, έλο της

χαμογελοούσαν ένθαρρυντικά. Μα ότ-τους ρωτούσε ποτέ επί τέλους θα μπορ-σε να φύγει από εκεί ο θάνατος, έπαρναν ένα ύφος σοβαρό και της αποκρίνονταν: - "Α, όχι, ακόμα. Πρέπει να έχετε υπομονή!"

Υπομονή! Δοκίμασε όλη τη γλυκόπικρη γεύση που κλείνει η απλή αυτή λέξη.

Την άκουσε από χίλια στόματα. Την εί-πε και αυτή χίλιες φορές, χαμένη στην άγκαλιά του αγαπημένου της, κιντάνον-τας τον στα ματιά, για να τον κάνει να πιστέψη πως αλήθεια, είχε υπομονή και αυτή. Την είπε στον εαυτό της, ποτέ με χαμόγελο, ποτέ με δάκρυα, ποτέ, χτυπών-τας το στήθος της σαν τρελλή.

Η λέξη όμως αυτή δεν μπορούσε να κάνει το μεγάλο θαύμα. Και μάταια λα-χταρούσε η δυστυχ η γυναίκα, τη μόνη λέ-ξη που θα της χάριζε ξανά τη ζωή. Τη λέξη που θα πρόφερε ο γιατρός: "Είστε κα-λά!"

Στον ύπνο της, πολλές φορές το όνει-ρενόταν αυτό η Νέλλη. Και έυπνιόσε με το μαξιλάρι της μούσκεμα από τα δάκρυα της χαράς. Το ξανάβρεχε το πρωί με τα δάκρυα της απελπισίας.

Και έτσι κυλούσε ο καιρός. Τα μάτια της πονούσαν από το κλάμμα και από τα νυκτερία. Δεν της άρεσε πιά να κιντάνε στον καθρέφτη. Πόσον χρό-νων ήταν; Άληθεια, δεν είχε πατήσει ά-κόμα τα τριάντα; Πως ξεφύτρωναν τόσες ρυτίδες γύρω από τα μάτια της, που την έκαναν να φαίνεται απάνω από τριάντα;

Η Σοφία δεν είχε παντρευτεί ακόμα. Φαινόταν όμως τόσο νέα, μόλις είκοσιό-χρονων. Γέλυσε, έλεγε άστεία σαν παι-δί. Της έφερνε χαρά όταν πήγαινε να την επισκεφθεί. Μα ούτε η Νέλλη είχε και ρο για επισκέψεις, ούτε και η Σοφία που ήταν διωρισμένη σε μία τράπεζα.

Και ο θάνατος της το είπε μία μέρα. Μό-λις την είδε, ένα καλοκαιρινό απόγεμα, που ο ίδιος έτρεχε ποτάμι στο μέτωπό της, της είπε πριν τη φίληση:

- Νέλλη... Γέραςες; Φτωχούλα μου; Την έσφιξε απάνω του, στυγνικά. Δεν τη φίλησε όμως. Γυρίζοντας με το αυτό κινητό η Νέλλη ουλαγίζονταν το χέδι του.

Ήταν παράξενο. Πρώτη φορά την είχε καϊδέψει έτσι. Δεν ήταν καδω έρωτικό. Ή-ταν ένα καδω πονεμένο, τίποτε άλλο. Έ-νυ κάθε φορά, ακόμα και όταν ήταν χει-ρότερα και στις πιο μαύρες του απελπι-σίες, το χέδι του είχε τον παλμό της ά-γαπης.

Από αυτή την ημέρα η Νέλλη άρχισε να περιποϊείται πιά πολύ τον εαυτό της... Ο θάνατος, μ' όλη του την αρρώστεια, φαί-νόταν νέος, παιδί. Είχε παχυνεί αρκετά, το χρώμα του ήταν θαυμάσιο. Θα στοιχη-μάτιζε κανείς πως ήταν γέρος και δυνα-τός. Μέσα του όμως το σαρκά δούλευε... Οι γιατροί έλεγαν πως ο ένας του πνεύ-μονας άργούσε ακόμα να γιάνη.

«ΕΙΜΑΙ ΚΑΛΑ!»

Ήταν άνοιξη πάλι, τα γενέθλια της Με-λίτας. Έκλεινε τα δεκατρία της χρόνια η μικρή. Η Νέλλη τη γιόρταζε πάντα την κορούλα της. Μα ποτέ δεν την είχε γιορ-τάσει τόσο φτωχικά, σαν και τούτη τη χρο-νιά. Ένα φθινό γλυκό, και τίποτε άλλο. Ούτε φιλενάδες στο σπίτι, ούτε γλεντάκι. Πως να θγούνε τα έξοδα; Τα λεπτά από το σπίτι είχαν εξαντληθεί. Και η δουλειά της Νέλλης γινόταν έλο και πιά δύσκολη.

Κάθονταν στον τραπέζι. Η Μελίτα ήταν γελαστή. Το διάφανο κλωμά της προσω-πάκι είχε μια ευγένεια που συνήραζε. Τα καστανά της μάτια ήταν ήμερα, μα-λακά, καδιάρικα.

Η Λίνα, ήταν μουντωμένη. Χτυπούσε τα πόδια της νευρικά και έλεγε: - Καλά, θεία, τόσο δύσκολο ήταν να καλέσουμε δυό - τρείς φίλες μας επί τέ-λους; Πως είναι δυνατόν να ζούμε έτσι κλεισμένοι χωρίς χαρά;

- Παιδί μου, αποκρίνόταν υπομονητικά η θεία, σου έξηγησα. Δε γίνεται. Δε θέ-λω εγώ να σάς δωσω χαρά. Άρπαζε αν-θέλη ο θείος, να γίνει ο θείος σου καλός, και όλα θα διορθωθούν και θα γλεντήσου-με τότε όσο ποτέ στη ζωή μας.

Η Λίνα δεν αποκρίθηκε, έκανε όμως ένα μορφαρό αποδοκιμασίας. Δεν περνούσε μέρα χωρίς γκρίνια με τη Λίνα. Όλα της έρταγαν, και η στενωχωρή σκέδαση, για ποικιλία, και η αγαπούσε τα ζώα αυτή, τη νεύριαζε. Δεν αγαπούσε το γράμματα, δεν εύρισκε ενδιαφέρον στο σχολείο της. Και κοντά στις άλλες της στενωχωρίες η Νέλλη είχε και την έγνοια της Λίνας, που με κόπο πάντα κατάρθω-νε να προβιβάζεται κάθε χρόνο. Όπως τελείωνε το Γυμνάσιο μικρό - μικρό, δε-κάθε χρόνο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Ή στερνή αγάπη

ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Έκείνο το απόγευμα, ο Δόν Ζουάν περπατούσε μόνος και μελαγ-χολικός στους δρόμους της Σε-βίλλης. Μία παραξενή αγάνα έ-σφιγγε την ψυχή του. Αν και συ-ναντούσε πολλά άρτα κορίτσια, δεν εύριζε εν τούτοις το κεφάλι για να κιντάνη κανένα.

Ο Δόν Ζουάν προσπαθούσε και ο ίδιος να εξηγήση την μελαγχολία του αυτή... Οι πρώτες ασπρές τρι-χες άρχισαν να παρουσιάζονται στα μαλλιά του και το πρόσωπο του δεν είχε πιά την παλιά ανθη-ρότητά του. Έν τούτοις οι δύνα-μεις του παρέμεναν ακμαίες και το βλέμμα του είχε παντοίε την ίδια ζωηρή λαμψη. Πιαρ' όλα όμως αυτά, ο Δόν Ζουάν ένοιωσε τον αετό του κουρασμένο και μαύρα προσώπηματα κατείχαν την ψυχή του.

Ξαφνικά βρέθηκε μπροστά στην άνοιχτη πόρτα του καθρέφτικου ναού Κάποιο άορατο χέρι τον έστρώσε να μη μέσα. Κρατώντας στο χέρι του το πλατύγυρο καπέλλο του, πήγε κι' άκούμπησε σ' ένα στυλό, κοντά στο εξομολογητήριο.

Τότε παρετήρησε μέσα στο ήμί-φως της εκκλησίας, μερικες νεες που ήταν γονατισμένες εκεί κοντά του και προσήκοντο. Ο Δόν Ζουάν κατάλαβε ότι περίμεναν τον παπά για να του εξομολογηθούν τα έ-λαφρα παραπτώματά τους.

Μεταξύ αυτών ήταν και μια νέα, η οποία κρατούσε το πρόσωπό της σκεπασμένο με τα δυό της χέρια. Η λιγερή κόρμουςτάσια της έκανε έξαφνική έντυψη στο Δόν Ζουάν. Ο μέγας κατακτητής, λημονών-τας την ιερότητα του χώρου άρχισε να χαμογελά από ευχαρίστηση.

Θέε μου! Τι άμαρτήματα μπο-ρούσε να βαρύνουν το λεπτοφύσε-έκλεινο σωματάκι; Ο Δόν Ζουάν ήξερε εκ πείρας ότι οι άμαρτίες κάθε γυναίκας είναι άνάλους με το...σωματικό της πάθος.

Μία διαβολική σκέψη πέρασε τότε απ' το μυαλό του. Ίσως το σενιό αυτό κορίτσι, βλέποντας κά-ποιον να μπαίνει στο εξομολογητή-ριο, να τον έπερνε για τον εξομολο-γητή και να του έλεγε τα άμαρ-τήματά της.

Κι' ο Δόν Ζουάν, βάζοντας άμέ-σως σ' άφραση το σχέδιό του, μπήκε σιγά στο εξομολογητήριο και έθηκε. Με μεγάλη χαρά είδε τότε απ' το καγκειόρακτο παρα-θύρακι να πληθαίνει η νέα της εκλογής του. Είχε τα χέρια της σταυρωμένα απάνω στο στήθος της και κρατούσε τα μάτια της χαμη-λωμένα, σε τρόπο ώστε ο Δόν Ζουάν δεν κατάρθωσε να ιδή καλά το πρόσωπό της.

Είμαι δεκαέξη ετών, είπα η νέα. Άγαπώ και θα αγαπώ πάν-τοτε. Ο καλός μου είναι ένας άν-δρας ώριμος, ευγενής και περι-φημος... Έτσι τον φαντάζομαι...

Ενα βράδυ στάθηκε αντίκρου στο σπίτι μας. Εγώ τραγουδούσα πίσω απ' τις γυρίλλες ένα μελαγχολικό τραγούδι. Έκείνος πήρε τότε την κιθάρα του κι' άρχισε να με συνο-δεύη. Μα τον έχασα ξαφνικά ύ-στερα από τόση αγάπη. Και τώρα τί πρέπει να κάνω; Είμαι έτοιμη να κάψω όλα τα κερτιά της Σε-βίλλης και να μοιράσω στους φτωχούς δλη μου την περιουσία, φθάνη να μού ξαναδώρη η Πανα-γία τον αγαπημένο μου!

«Ας μού τόν ξαναπαρέρωσι, πάτερ μου. Αυτών και μαρτυρία με-τρικά σου. Κι' αν ακόμη μού πη-να γίνει σκέδα της γυναίκας σου άγαπώ, θα το κάνω κι' αυτό, γιατί η μεγαλύτερη ευτυχία μου είναι να έκτελώ τις προτάσεις της...»

Την εξομολόγησε της νέας συνό-δεσνα λυγμοί κι' έρωτικά άναστε ναυγοί. Κι' έξαφνα σήκωσε το κεφάλι της και παρεμίρισε τα χέ-ρια της δείχνοντας μέσα στο τρε-μάμενο φός των κεριών, το ώραίο

πονεμένο πρόσωπό της. Ο Δόν Ζουάν ανατρίχιασε. Ή νέα εκείνη ήταν η δόνα Ίσαβέλλα, την οποία είχε άγκαταλείψει πρό-δυο περίπου μηνών. Δεν μπόρεσε πιά να συγκρατηθεί. Βγήκε σαν τρελλός απ' το εξομολογητήριο και άρπαξε τη νέα στην άγκαλιά του, μεθυσμένος από εύτυχία.

Την ίδια όμως στιγμή, δυό μά-τια έλαμψαν έμπρός του και μία τραχεία όργισμένη φωνή τον ρώ-τησε: -Ποιός είσαι σύ που κάνεις τον εξομολογητή και φοράς φορεσιά ληπότου;

Ο Δόν Ζουάν κιντάνε τον αυ-στηρόν ιερέα που σκετόταν μπρο-στά του και γύρισε κατόπιν στο κεφάλι του προς το εξομολογητή-ριο που είχε αφήσει το έμφος του. Δεν είχε όμως την δύναμη να προ-χωρήση προς τα εκεί. Του είχαν κοπεί τα χέρια και τα πόδια.

-Αθλί! βρυχήθηκε ο ιερέας, κινώντας ένα ακόμη βήμα προς τον άστυδο Δόν Ζουάν.

Η φωνή του άνηχούσε βαρεία κάτω από τους θόλους της εκκλη-σίας. Η δόνα Ίσαβέλλα, που δεν πρόφθασε μέσα στην ταραχή της να αναγνωρίση τον αγαπημένο της, έφυγε τρομαγμένη, ακολουθούμενη από τις άλλες νεες.

Έτσι ο Δόν Ζουάν έμεινε μόνος μέσα στην εκκλησία, αντίκρου στον έξαργισμένο ιερέα. Δεν τολμούσε να διαμαρτυρηθεί, να δικαιολογή-θαι. Κατάλαβε ότι το έγκλημα του ήταν άκατήχητο. Είχε διαπράξει μία πρωτοφανή ιεροσυλία. Άκούσε την εξομολόγησι μιάς άμαρτωλής, χωρίς να είναι λειτουργός του Ύ-ψιστου. Προέβαλε την εκκλησία και το Θεό!

Ο Δόν Ζουάν άρχισε να φο-βέται, να τρέμη για πρώτη φορά στη ζωή του.

-Ιερόσυλε!... βρυχήθηκε πάλι ο ιερέας.

Ο Δόν Ζουάν έσκυψε το κεφάλι του. Η καρδιά του, που είχε χτυ-πήσει τόσο πολύ, δε μπορούσε πιά ν' άνθεξη σε ισχυρές συγκινήσεις. Θυμήθηκε για μία στιγμή όλα τα κριματά που είχε διαπράξει ως τότε, εις βάρος τόσων κοριτσιών, τα οποία βύθισε στο θνείδος και την άπελπισία.

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΚΑΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Με βλέμμα κι' ύφος Δόν - Ζουάν δεκατόξιμο περίπου, περιπρόχουν μόνος μου του Έβνικού του Κήπου

δενκύνων εις τα θίλα προθέσεις διφωλέας, άτινα μ' εύχαρίστησι με παρετήρουν όντως, και μ' εύπερτήριον οικτρών, κρυφίως και δεόντως, πλάν από τών περιπάτων σοφορών έκεκολλησά, και πλησιάζας καθίδρωσ ένα θομβούττα ρύακα, εκάθοντο επί της νης, ως είδος άλπιόπαις, όστις τους πάντας ένοχλεί και συναθροίζει γόπες. Παρέκει έπαιγνιδίον τρία μικρά παιδιά, ώντων αι φρικταί κραυγαί με είχον έξενείρει, ένθ' η κουβερνάνδα των γλυκών μου έμειδία, και μ' ήμικλείετους οφθαλμούς μ' έλεόδοπαρτήρει. Είς μίαν μάλιουα στιγμήν μ' εκάλεσε πλησίον, καθώς δε ήτο εύσαρκος και δαρδαναειδής, τών πύλον έξερρόμενος και την ουράν μου σείων, προσήγγισα, ως πάντοτε, μοιραίος κι' ευειδής, ού μνήν έτοιμαζόμενος δολίως και κρυφίως της κουβερνάνδης ν' αποβώ ο πρόδρογος νυμφίος. Έκείνη μ' πύχαρπιστην διά του θλέμμα- (τός της,

άλλ' όμως μάς διέκοψεν ο είς παιδικός, (όστις, είς θάρος των έρώτων μου έποίει άτα- (έας,

Τότε η κουβερνάνδα μου έπαυσε να γε- (λά,

λαβούσα δε το αυστηρόν το ύφος που (της πάει, είπεν: «Μία και δεν κάθεται ούτε στιγμή (καλά,

θα βάλω σου τ' όρκίζομαι το γέρο να σε (φαπ!...) Και μ' έδειξεν εις τον μικρόν η άναίδης (χαρχάλα

κατόπιν δ' άνεχώρησε και μ' άφησε μπου- (κάλα,

Ο ΓΕΡΩΝ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τότε η κουβερνάνδα μου έπαυσε να γε- (λά,

λαβούσα δε το αυστηρόν το ύφος που (της πάει, είπεν: «Μία και δεν κάθεται ούτε στιγμή (καλά,

θα βάλω σου τ' όρκίζομαι το γέρο να σε (φαπ!...) Και μ' έδειξεν εις τον μικρόν η άναίδης (χαρχάλα

κατόπιν δ' άνεχώρησε και μ' άφησε μπου- (κάλα,

-Ετοιμάσου για τον έξισλαμό, Δόν Ζουάν! άντηχισε πλάι του ή βροντώδης φωνή του ιερέως.

Και χωρίς να προβάλλη καμμία αντίσταση, ο Δόν Ζουάν, άφησε να του περάσουν τον τροχό καλογη-ρικό χιτάνα.

ΛΕΩΝ ΛΑΦΑΖ

ΛΑΓΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

* Το καλό όλογο δίνει κου- (Τουρκική) ράγιο στον καβαλλάρη.

* Άνδρα κοκκινوترίχη και γυ- (Αντατολική) ναίκα με μoustάκι χαίρετα τους πάντα κρατώντας από ένα μεγάλο λιθάρι στο κάθε σου χέρι.

* Ο καλόγερος κι' η γυναίκα (Ισπανική) είνε...δυό νύχια του Σατανά (Γαλλική)

* Όλα στον κόσμο είνε κα- (Αστική) πώς εκτός από την γκρινιάρια γυναίκα.

* Ο άνδρας που δεν ξέρει πώς να περνάει τις ώρες του, άς πά- (Περσική) ρει μία γυναίκα και θά...μάση.

* Για όλες τις άρρώστειες (Καλαβρική) μπορεί να θερήθ μια γαστρίαια. Για τον έρωτα όμως ποτέ.

* Ο έρωτας κι' ο πόλεμος εί- (Παριζιάνικη) νε αδέφια και μάστιχα διδύμα.

* Δεν μπαίνει κανείς καβάλα (Σικελική) στον Παράδεισο.

* Μη διατάξης άλλους να κά- (Κινεζική) νουν εκείνο που φοβάσαι να κάνης ο ίδιος.

* Όσα έχεις χάσει, χάριζε τα (Ισπανική) στο Θεό.

* Δεν μπορεί κανείς νάχη φίλο (Αγνική) πιστό άμα συλλαλάξει φίλους.

* Ένας καλός λόγος δεν κοστί- (Γαλλική) ζει τίποτα, και κερδίζει πολλά.

* Όποιος πίνει κρασί και δεν (Ανατολική) το πλήρωνα μεθαί δυό φορές.

* Είνε πρόστυχος έξνος εκείνος (Ανατολική) που δεν πίνει στην ύγεια του νοικο-κύρη.

* Όποιος δείχνει πολλή λύπη, (Ιταλική) είνε σαν να ζητάη χάδια.

ΚΑΡΑ ΤΑΜΠΟΝΤΥ

Κατά το γύρισμα της τελευ- (Ανατολική) ταιάς της ταινίας ο σκηνοθέτης είπα μία μέρα στην Κλάρα Τάμ-ποντυ:

-Σ' αυτή τη σκηνή δεσποινίς, (Ανατολική) ο ληστής θα εισβάλει, στο δωμά-τιό σας, θα σάς άρπάξη, θα σάς δέση μ' ένα σχοινί από το κεφάλι ως

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ ἑσω-
τερικὸν ἐνὸς μικροσπαστικοῦ σπιτιοῦ.
Σαββατοβράδυ.)

Ὁ σὺ ζὺ γ ο ς (μταίνει χσ-
ρούμενος). — Γυναίκα μου,
σὺ φέρνω μιά εἰδρίσι πού θά εἶ-
θνοῦσάλην. Τῇ αὐριανῇ Κυριακῇ
μάς θά τῇ περῶσω στήν ἐξοχή
μαζί μέ τῇ ἑξή παιδιὰ μάς καί
τῇ μαμάκα σου!

Ἡ σὺ ζὺ γ ο ς (μέ ἀγανά-
κτησι). — Ἐχεῖς ἑλῶμα ὀρεῖ
γι' αὐταῖα! — Ἐχνας ὅτι τά ὀκτο-
νομικά μάς μέσα δέν μάς σκέρε-
πουν τέτοιες πολυτέλειες!

Ὁ σὺ ζὺ γ ο ς. — Τό ξέρω.
Ἐκνας ὁμῶς τίς κομπίνες. Ἐέ-
ρεις, ἐγώ εἰμαι ἄσσοις στίς κομ-
πίνες.

Ἡ σὺ ζὺ γ ο ς (μέ δυσπι-
στίαι). — Χμ... Γιά ν' ἀκούσω.
μέ!

Ὁ σὺ ζὺ γ ο ς. — Σήμερα
τό ἀπόγευμα συνάντησα τόν ἐξά-
δερρό μου τόν Ἐρνεστο πού εἶ-
νε σφωδρ ὅς μεγαλῆ ἐταιρία μέ
παρῶνόν. Αὐτίο λοιπόν πρόκειται
νά μετακομίσῃ...

Ο ΚΟΛΠΟ

ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Οι νεόνιμοι είχαν έγκυκαταστα-
ση στον Μπρεβέ, κοντά στον Φον.
Καινεμπλώ. Μολίς είχαν πάρει
δωκαπέντε μέρες από τότε που
έχουν τοποθετηθεί στην πόρτα του
σπιτιού τους ή μαριμίνην πλάκα
με την επιγραφή «Δόκτωρ Γκραϊν-
...Τρίτη και Παρασκευή» και στήν
πόλη θεωρούσαν το γιατρό ως έ-
να θαυματούργου επιστήμονα. Εί-
χε σώσει ως τη στιγμή αυτή άρ-
κετό κόσμο.

Έκεινο το βράδυ του 'Οκτω-
βρίου, μετά το δείπνο, ο για-
τρός κοιμόνταν με τη γυναίκα
του στο σαλονάκι, που έβλεπε
προς το βάθος. Κατά τις έντεκα
ή κ. Γκραϊν βίπλωσε το κέντημα
της, χαμομήρηθηκε κι είπε πως
ήταν κουρασμένη. Ή καιρίερα
της είχε φύγει από το πρωί. Έ-
κουβούνι φτηνής ακουστικής το
τρος άνοιξε τη κωποτάρα. Ο για-
τρός τρέχει το παράθυρο.

—Τι τρέχει; φώναξε νευρι-
σμένος κάτω.

—Γιατρέ.. Είναι για τη μικρο-
λα μου... Έπαθε..

Ή κ. Γκραϊν άναστέναξε.

—Δέν θά μ' αφήσης μόνη,
βέβαια.

Ή γιατρός άνασκήκωσε τον
δμοιο του και ρώτησε τόν έπι-
σκέπτη:

—Πού κάθεται;

—Στους άγρούς.. Έκεί κάτω.
Δέν υπάρχει δρόμος..

—Καλά, σπάσου να με άδη-

ήλπις. Πάω νά βγάλω τὸ αὐτό.
κίνητη...

Πρὶν φύγει, καθὼς ἔβλεπε τὸ
παπλωφόρι του, εἶπε στὴ γυναίκα
τούτου:—

— Μὴν ἀνησυχεῖς, Κοιμήσου,
καὶ πρὸ παντός μὴν ἀνοίξεις σὲ
κανένα.

Ἐκενὴ ἔξαπνιψε τὸ κέντημά
της. Ἡ ἀνησυχία τῆς ἐβλῶχε
τὸν ὕπνο. Ἀκούσε τὰ βήματα τοῦ
ἀνδρός της στὴ σκάλα, τὸν κρό-
το τοῦ μοτέρ καὶ τὸ κλάδον στὴ
στροφὴ τοῦ δρόμου. Ἐνῶ κεντοῦ-
σε, ἡ σκέψις τῆς πῆγαινε στὸν ἀν-
δρα τῆς. Τὸν ἔβλεπε καθισμένον
σὺ ὅλῳν κοντὰ στὸν ἀγώνιστο,
ποὺ τὸν εἶχε φαναξέει. Τὸν παρα-
κολούθουσε μὲ τὴ φαντασία τῆς
στός ἀγῶνα, ὥς τὸ χαμόσπιτο,
ὅπου πέτασε ἓνα κοριτσάκι. Ἀ-
σφαλῶς θὰ τὸ ἔσωζε. Καὶ τὸ
πρῶτο ὅ γυναικὲς θὰ ἔλεγαν στὴν
γγοῖρα:

— Ἔρεῖς; Ἡ μικρούλα ποὺ ἦ-
ταν ἐτοιμοθάνατη, γλύτωσε... Ὁ
καὶνούργιος γιστὰρ... ὁ γιστὰρ
στὸ αὐτοκίνητο... τὴν ἔσωσε.
Καὶ τις ἱδρὲς σκέμει. Ἐβλεπε
ἐκενὴ τὸ χαμόσπιτο ἔξωθεν. Ἐβλεπε
δάκι ἔσπαρμένο σ' ἓνα ἀχυρμένο
στρώμα. Ὁ γιστὰρ ἔξεφανε στὸ συν-
τροφὸ τοῦ ὅπου τὸν ρώτησε.

— Ἀπὸ ποῦ εἶπε ἡ μυρὴ ἀρ-
ρώστη;

— Ὁγτώ, δέκα μέρες...

— Δέκα μέρες;

— Πάνω κάτω... Καὶ εἰς δὲν
ἔξερε πὺ γίνεται μὲ τὰ παιδιά.

— Ἰσ' ἔχει πυρετό;

— Ἰσως... Ἰσως...

Ὁ γιστὰρ κινεῖται ἔξω ἀπὸ
τὸν ἀγῶνα, ποὺ εἶχε καταβλασφῆ-
νῶς τὰ μάτια τοῦ ἓνα κοπέλλου καὶ
ταλερωμένῳ. Ἐβλεπε ἓνα προφίλ
πονηρὸ καὶ κάτι γένεια γκριὰ.

—Βῆχει πολύ ; ξαναρώτησε
γιατρός.
—Ω! ο ἤχας ἀρχισε μονό-
χθες...
—Ο γιατρός κτύπηε με ἀναι-
χία τὸ ρολοῖ του.
— Ἀκολουθεῖς τὴς γραμμί-
του τραίμ, τοῦ εἶπες ο ἀγνωστός.
Τράβατε μπροστά καὶ θὰ συναν-
τήσετε τὴ γέφυρα. "Επειτα θ' ἴ-
σας διδηγῶς...
—Εἶνε μακριά...
—Δὲν μποροῦμε θέβαια, καὶ κα-
θώσαστε στὶς πλοῦσιες συνοικί-
ες. Τὰ λεφτά δὲν μὴς φθάνουν...
Σ' εἶπε φάνηκε ἡ γέφυρα.
γιατρός ρώτησε:
—Δεξιὰ θὰ πάμε;
—Οχι, ἀριστερά...
—Ο γιατρός ἄφησε αὐτὸ ἐν-
φύμν μὴ βλαστήμια. Τὸ αὐτοκί-
νητο χωνόταν μέσα στὴ λάσπη.
—Πῶς θέλετε αὐτὰ περῶνα ἀπὸ
δω! εἶπε κάτωθι θυμωμένος.
—Πρέπει νὰ κατεβούμε! "Εχ-
ῆνε ἡλεκτρικὸ φανάρι. Τὸ σπῆ-
δεν εἶνε μακριά.
—Ο γιατρός τήλθηκε ἀπὸ τὸ αὐ-
τοκίνητο καὶ ἀκολουθεῖς τὸν οὐ-
γνώστου.
—Εκεῖ κάτω εἶνε... Αὐτὸ τὸ
καμινόπαιτο, τοῦ εἶπες σὲ λίγο ο
γνώστου.
—Ο γιατρός — δὲν διέκρινε τὸ
ποτά.
—Τώρα πρέπει νὰ πάμε χωρὶς
αὐτὰ, ο δρόμος εἶνε στενός. Δι-
αίχει θέσι γιὰ τοὺς δύο σας, εἰ-
πε ο ἀγνωστός, τοὺς δύο σας, εἰ-
πε νὰ πείσουμε στὴ λάσπη.
Χωρίσαν.
—Ο γνῶστου. Ο γιατρός δρέμει
κῆπο, με μιὰ μικρὰ καλάβια,
τοῦ δὲν φανταίνον κανένα φῶς.
—"Εδῶ εἶνε; ρώτησε

(ἑξαιρέτως). — Εἰσαὶν ῥωμαῖται
ἐμφανέστατοι, γεγάθι ἀγάθι γὰρ
ὅλους προθύμην γιὰ κάθε θυσίᾳ.
Ἀργεῖται ναὶ ληισμοῦσθε τοὺς κακοῦς
τοὺς σὰς ἑκάσταν. Τὸ πνεῦμα σὰς
εἶνε θαυρὸν τὸν ἔξωτος ἐξαιρετικὸν
ἀνθρώπῳ, τὸν ἔξωτος σὰς εἶναι
πολὺν τὴν καλλίστην καὶ θάλασσαν
ροῦσας ναὶ διασπέρμενος τὴν
καλὴν τέχνην. Ἡ συζυγικὴ σὺν-
ζωὴ θὰ παρουσιάσῃ ἀρετὰς σύ-
νεθα. Θὰ κάμπετε ταξίδια, τὰ ἐξ
οικονομικῶν σὰς θὰ εἶνε ἀνθρώποι.
Μικρὴν ἔαν θ' οὐ λ' α'.
Ἐγχετε εὐγενικὸν χαρακτῆρα, ἀν-
τερη ψυχὴ, μεγαλοφυΐα, εἰλικριν-
εῖα. Μιλᾶτε φάσις καὶ ὅλοι ἐπὶ
ζητοῦν τὴ συντροφία σὰς. Θὰ πα-
τρεῦσθῃτε πολὺ ἐνώπιον ἀπὸ ἑστέ
καὶ ὅλοι σὰς θὰ εἶνε ἀρμονί-
ως. Ἀπὸ τῆς ἐξαιρέσεως σὰς θὰ εἶνε
πολλὰς χάρες, Τυχρὴ σὰς ἡμέρ-
εἶνε ἡ Κυριακὴ, χρώμα σὰς
χρυσόκλιτρον ἀρώμα τὸ ἡλιότρο-
πιον, λίθος σὰς τὸ ἡλεκτρον.

καὶ τὴν υποσιθέρεια στὸ λου-
τράκι πρέπει νὰ τὴς ἀποφεύγουν
ὅσοι πάσχουν ἀπὸ οἷζα ἐκζέματα
ἢ ἄλλες δερματικές ἐξέσεις παθή-
σεις, ἐντερίτιδες ἐμπύρεια νοση-
ματὰ ἢ πυματώσει.

Ἄλλη θαυματουργὸς λαματική
πηγὴ εἶνε τῆς Αἰθίωψ. Ἡ Αἰθί-
ωψ ἦτο γνωστὴ ὡς λουτρόπολις
αὐτὸ ἀρχαιότατον χρόνων. Διὰ
τοὺς ὑποεῖς καὶ χρονίους ρευμα-
τισμούς, γιὰ τὴν θεραπεία ὀφθαλ-
μαλγιῶν, νευραλγιῶν, λοιμώδων
ρευματικῆς φύσεως ἐνδείκνυνται
ἀπόλυτα αἱ λουτρά τῆς Αἰθίωψ.
Ἰδιαίτερος θαυματουργὴ ἐπίδρα-
σι ἔχουν ἐπὶ μετατραυματικῶν καὶ
φλεγμονωδῶν ἀλλοιώσεων ἰσθμῶν
καὶ κοιλώσεων (κατάρματα ἐν

«Είμαι ένα κορίτσι 22 χρόνων μοναχοκόρη με αρκετά σεβαστή προικα. Οι γονείς μου με ανέθρεψαν με όλη την άνεση και χωρίς υπερβολή, με κάθε πολυτέλεια. Από μικρή ικανοποίησα κάθε ναύτη πρίστο μου. Αυτό δεν έπαιρα σε άσχημη στον χαρακτήρα μου. Ίσως γιατί καταρωθώ να διατηρήσω και να καλλιεργήσω ό τι καλό υπήρχε μέσα μου. Έτσι τόν αρχισα να καταλαβαίνω τη ζωή, καταπολέμησα αρκετές αδυναμίες τις οποίες είχα όπως και κάθε άνθρωπος έχει. Σήμερα δεν έβλεπα τα πράγματα όπως θα τα έβλεπε ένα χαρμειόνο κορίτσι που έμαθε να τα έχη όλα και δεν έγνωρισε στη ζωή του την ανησυχία. Έχω αποκτήσει ώριμους αρχχές και πεποιθήσεις που είνε έντες με την ψυχολογία ενός χαρμειόνο και πλούσιου κοριτσιού. Γι' αυτό κι' ό αταξήσεις μου είνε πολλές φορές άκατανοήτες στον κόσμο που με περιβάλλει. Αυτό φυσικά με αταξιάζει να κλείνω. με όσο μπορώ στον εαυτό μου και τα επιδιώκω όσο είνε δυνατόν τη μοναξιά εν και βάλπω ό τι ό γονείς μου στενοχωρούνται συχνά για τον τρόπο αυτό της ζωής μου.

Ό πατέρας μου που έμεινε πολλές φορές για νόμο και ή υπ.

υποδείξει και πρόσωπα από τα όποια θα μπορούσα να διαλέξω. Και στους δύο έβωσα να κατα-
θουν ότι δεν με άσπασχολούσε διό-
λου η υπόθεσις αυτή από την πλευ-
ρά που μου την παρουσιάζουν.
Κανείς άλλως τε από τους υπο-
ψηφισθέντες δεν με συνεκίνησε ως σή-
μερα. Έμεινα και μένω αδιάφορη

Ἡ Λαούρα πῆρε τὴν τσάντα της πάλω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὴν ἄνοιξε.

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε. Σέχασα ὅτι σήμερα ὁ Ἀλβέρτος πρὶν θῆναι μὲν ἀφῆσε δυὸ χιλιάδες λιρέττες γιὰ νὰ πληρώσω τὸν ἐπιπλοιοπότη πού θά ἐπληρῶ δυὸ καινούριους πολυθρόνες, Πληρώσα χιλίες ἑπτά. Κοίτες λιρέττες. Ἀν σοὺ φθάσουν οἱ τριακοστές λιρέττες πού μοὺ περιστέλλαν μπορεῖς νὰ τίς πάρῃς.

— Ὁ γέρος ἀφῆσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ ἐρίσια κι' ὕστερα εἶπε με ἀγριο ὕφος:

— Μοὺ χρειάζονται δυὸ χιλιάδες λιρέττες. Πρέπει νὰ μοὺ τίς βρῇς!

— Ἀφοῦ δὲν με πιστεύεις; πᾶρε τὰ κλειδιά καὶ κύτταρε σ' ὅλα τὰ συρτάρια γιὰ νὰ θεσάωθῃς!

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκουστικῆς κάτω ἡ πόρτα ν' ἀνοίγῃ.

Ἡ Λαούρα χλωμίμασε ἀπὸ τὸν φόβο της.

— Θεέ μου ὁ Ἀλβέρτος! τραῦ λίσε. Ἔλα γρήγορα, πρέπει νὰ σὲ κρύψω.

Κι' ἐσπρόβαλε τὸν ἀδελφὸν της μέσα σὲ μιὰ ντουλάπα.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ Ἀλβέρτος.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἔμεινε ἀκίνητος σὸ κατώφλι κι' ὕστερα εἶπε μὲ θυμὸ:

— Σ', ἐνοχλῶ ἡμῶς;

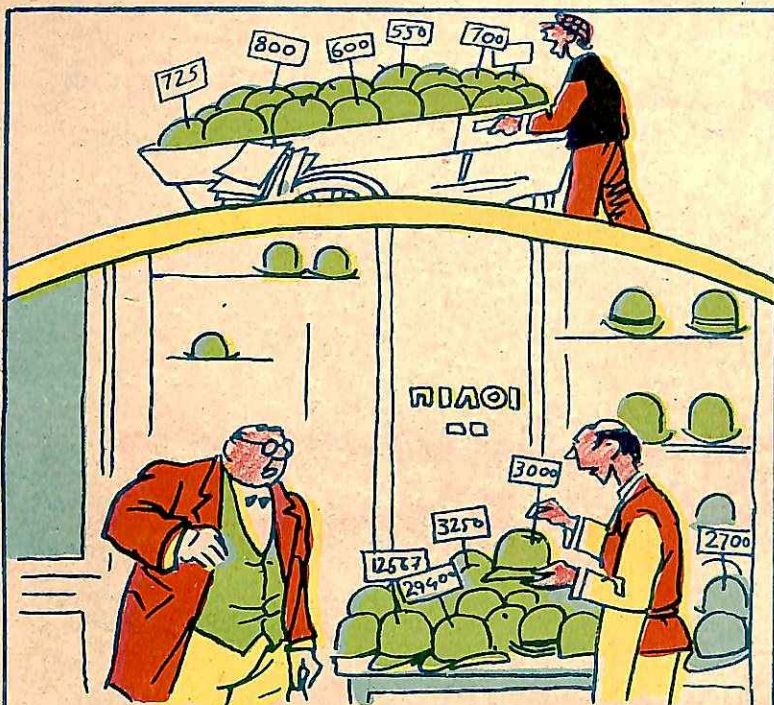
— Δὲν σὲ καταλαβαίνω Ἀλβέρτο.

— Μὲ καταλαβαίνει καὶ πολὺ καλά ἡ πόρτα. Μηγ' ἐπιχειρήσης νὰ με ἐγγελάσῃς. Πές μου ἀμὰ σὺ, πού εἶναι!

...δυστυχώς δεν βρίσκεται ούτε στο
Πότσνεν ούτε στο Βερολίνο, ούτε
στο Άνσνιεν, αλλά στο Πότσνεν της
Γερμανίας. Δεν είναι πολυάριθμο
ούτε και έχει ανέκδοτες. Είναι
μικρόν τιμής, αλλά πολύ πιο
αποτέλεσμα από 50 ώρες ξύλινα
σπίτια στα πρόθυρα του Πότσνεν.
Το πρώτο από αυτό ξενοδοχείο
περιλαμβάνει 1600 κρεβάτια και
χρησιμεύει για την διευκόλυνση
των ξενοδοχίων της πόλεως, τα
οποία έχουν πολυάριθμη πελα-
τεία.
Το μεγαλύτερο ξενοδοχείο της
Γερμανίας, το «Έξελσιον» του
Βερολίνου δεν έχει παρά 700 μέ-
νους κρεβάτια. Κι' έτσι το πρώ-
τό από τα ξενοδοχεία του Πότσνεν ή-
πορεί να θεωρηθεί πραγματικά ως
το μεγαλύτερο ξενοδοχείο της
Ευρώπης.
Καταλαμβάνει με τις έγκυα-
στάσεις του 100.000 τετραγωνί-
κα μέτρα. Συνεπώς και από ε-
πομένως εκτάσεις, το ξενοδοχείο
του Πότσνεν είναι ασφαλές το με-
γαλύτερον ολοκλήρουν του κόσμου.
Καθημερινώς διανυκτερεύουν σ'
αυτό κατά μέσον όρον 1000 α-
τομα! Οι έγκυατάσεις του ε-
χουν οικοδομηθεί για μια μεγάλη
Έκθεση υπό τον τίτλον «Ο χρυ-
σός σταχτός» η οποία κατασώ-
ζει λόγω της παρατάσεως του πο-
λέμου. Τα δωμάτια είναι μοντέρ-
να και με όλες τις ανέσεις της
εποχής μας.
*
Οι Ιθαγενείς του Κόγκο σκο-
τώνουν τους ανιάτους άρθενης,
γίαντι όπως λένε τους αιώλων ά-
πό τους γόνιους και την αγωνία
της άρρωστας! *
Οι μονομαχίες ήταν τόσο κοι-
νές στην εποχή του Λουδοβίκου
ΙΓ' ώστε το πρώτο που ρωτούσε
κανείς βγαλμένος απ' το σπίτι
του ήταν: «Ξέρετε ποιοί μονο-
μάχησαν χθές;»
...
...από ολίγου.
— «Ω! Αλλά... Πώς τολμάς
να με απομυζάσεις; Σου όρκι-
ομαι πως δεν είναι κανείς στο σπίτι.
...
— «Α! Έτσι; Και τότε που είναι
άνθρωποι που έχει κοιμηθεί, πάλι

«...λάλη, μή με ελέπεις πιά» αυτό το
ποσάκουμένο υφος, «ώρα πιά
είναι σάφεια τα φέμματα σου...
είναι τέλει, μέρες που άρχισα να
είμι υποτακτική... Καί θεσάωθη-
να γιά τίς υποτίες μου όταν εί-
πα το κατάνυ κρεμασμένο στο
φάλλο. Λοιπόν λέγε ποί είναι;»
«Η Λάουρα σκόπαινε. Γιά ποιά
κατέλλο της μάουρας; Ο Άλβε-
ρος; Θυμώταν κατ'ά ότι τί στιγμή
τουλάτα φορούσε το κατέλλο της
ή μωρώντας να κυριαρχήση στα
εγείρα της γύρισε μνηχανικά προς
τήν ιτουλάτα.
«Ο Άλβερος κατάλαβε.
Μέ γρήγορα έθιμα πλησίασε
τήν νιουλάτα και την άνοιξε ά-
κατομα.
«Η Λάουρα
του μέ φρήκη: ρίχθηκε μπροστά
—Είνε ο άδελφός μου Άλβε-
ρος, ο άδελφός μου!
Μά δέν την άκουσε. Τράβηξε
τόν περίστροφο του, πυροβόλησε
τόν άδελφό της κατ'άκθη τόν
σώριασε κάτω νεκρό καί έφυγε
εξώ από τό σπίτι ουρλιάζοντας:
—Άτιμή! Άτιμή!
Την άλλη μέρα τό πρωί ο έπι-
πλάσιος πού είγνε μεταφέρει την
προηγούμενη τίς δύο μελβυρόνες
χλωτό του τό κουνούνη της πόρτα
της Λάουρας.
Ένας αστυνομικός πού φρου-
ρούσε εκεί, τόν πλησίασε.
—Πούς είσθε; Τί θέλετε;
—Μέ συγχωρείτε, αποκρίθηκα
ο έπιπλάσιος. «Θέλα μόνάχ
νά πά
—Πά λόγια στην κυρία.
—Τί θέλεις άπό την κυρία;
—Ήρα άπό τό κατέλλο
μου, πού τό έξέ-
...»

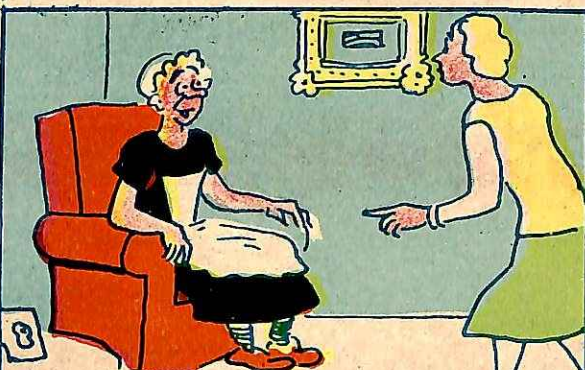
70

Ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ω! τί μάνεις έυεί! Μου ματέστρεψες τ'α μαπέλλα μου. Δεν μου λές τί δουλειά έυανες πρίν;
- Όλο τό μαλουαίρι πουλούσα... μαρπούζια.

- Άνεβαίνω στό διαμερίμά μου. άν με ζητήσει μανείς του λέτε πώς δεν είμαι εδώ.
- Δεν τό λέτε μόνος σας, περιμένουν ήδη ό τσαγ- νάρη σας ναί ό ράφτης.

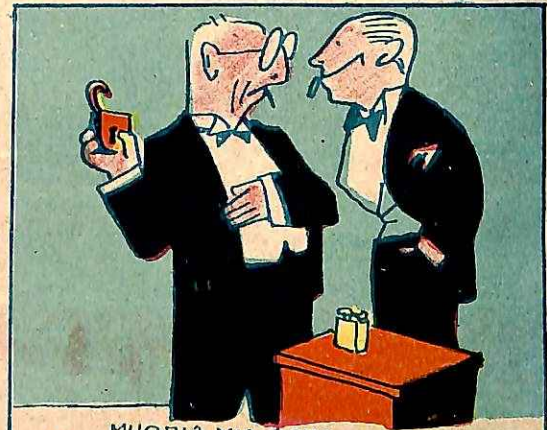
ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

-Τί μάνεις, Μαρία, μαθεσαι έτσι ά- νοιδεστάτα στό φώτειν τ'εαλονιού;
-Μα έφ' όσον ή μυρία βριέμεται, δι- αρηώς στην μουζίνα έπρεπε να θρω- νί έγώ ένα μέρος για να' μείνω.

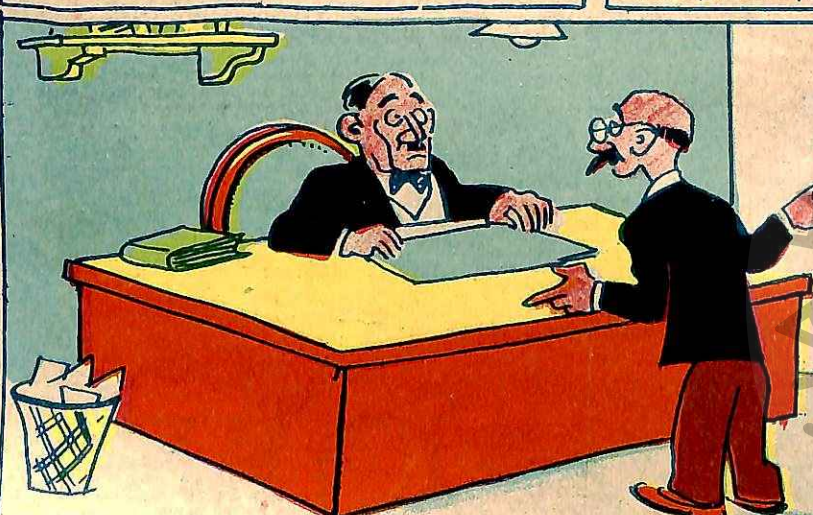

ΕΠΙΚΕΡΔΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Και τί δουλειά μάνεις;
-Έμπορεύομαι ταξιδιότιμα περίτεργα.
-Και κερδίζεις πολλά;
-Όχι μαί λίγα. Τη μια μέρα τ'α πουλώ, μαί την άλλη ζαναγουρίζουν στόν πε- ριστέρεώνα μου.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ
- Δεν μπορώ να ματαλάω επί τέλους δέ τί χρησιμεύουν οι αναπητήρες.

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Χτυπήσατε την γυναίκα σας, μα' αυτό είναι άνανδρία.
Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Ω! υίρις άστυνόμε! Κυττάζτε προηγουμένως τη γυναίκα μου ναί θα' ματαλαάβετε τότε πόσο θάρρος μου χρειάστηκε.

